

DRUŽINSKI TEDNIK

Leto IX.

Ljubljana, 22. aprila 1937

Štev. 16.

Danes:

Naš novi roman:

Skrivnost logarske hiše

Gl. stran 6 in 7

Zlato preizkusiš v ognju,
ženó z zlatom, moža z ženó.

Benjamin Franklin

Moja mama

je ljuba gospa

Pred tremi leti so dečki na neki londonski šoli, stari 10—12 let, dobili nalogo, naj napišejo nekaj o svoji materi. Neki enajstletni fantek je vzel svinčnik v roko, z drugo si je pa podprl glavo in je začel pisati:

»Moja mama je ljuba gospa,« končal je pa z besedami: »Ko bo umrla, vem, da bom čutil silno izgubo...«

Med tema dvema stavkoma je z besedami segajočimi v srce napisal slavo-
spospev tej ljubi »gospa,« — slavo-
spospev, ki mu ga morda ni enakega. A brž-
čas niti ne ve, da bodo te njegove be-
sedne brale matere in otroci široko po
svetu.

Naj še naše bralke in bralci spo-
znajo to njegovo srčno umetnino:

»Moja mama je ljuba gospa, 5 čevljev je visoka in 3 čevlje je široka. Nima umetnih zob, le njeni sprednji zobje so nagniti. Moja mama je poročena. Poročila se je z mojim očetom, ko je imela osemnajst let. Poroka je bila v cerkvi St. Jamesa. Razen mene ima še 8 otrok in pravi, da bi ne marala biti brez nobenega od nas. Mi imamo dve sobi in kuhinjo. Vsako jutro o petih gre pospravljat urade, ko se oblači, hodi tiho, da nas ne zbudi. S svojim znanji se sreča na tramvaju. Zajtrk nam pripravi preden odide in pusti nekaj drobiža na omari. Oče nam da zajtrk. Mama se vrne domov preden gremo v šolo in nas vsakega pregleda, če je vse v redu. Takrat začne gospodinjstvo, sobe pometa, postelje postilja, hodi na trg, kupi krompir in kuha za nas dvanaest, pa še za babico, ki stanuje nekaj hiš proč od nas.

V ponedeljek in četrtek riba tla. V torek pere perilo, to je edini dan, ko nas zmerja. V sredo in petek krpa mama naše perilo in obleke, ki so zmerom raztrgane. V soboto gre v trgovino. S seboj vzame svojo sestro, da se tudi ona nauči kupovanja v trgovinah. Ob štirih nam da čaj. O petih gre spet pospravljat urade in se vrne ob devetih ter nas spravi spat, kakor nam pa prinese v posteljo. Tako dela moja mama ves dan in nikoli ne poseja. Čez dan pogleda večkrat v prvo nadstropje k neki bolni deklici, ker je sosed v službi.

Ko bo moja mama umrla, bom čutil silno izgubo...«

Te besede so vredne, da bi živele večno. Opisujejo nam dobrega angela, ki »zmerja« samo na dan pranja, sicer je pa zmerom, v službi in pri delu dobre volje.

V takšnih družinah, kjer ves dan vlada tako topla razmerja, kjer so kljub gnetnim težavam otroci zmogni tako plemenitih čustev, mora biti lepo. V takšnih družinah se rode in zrastejo veliki in znameniti ljudje.

Ljubljana, 20. aprila.

Montreux (izgovori Montrö in naglasni na zadnjem zlogu) je ljubko švicarsko zdravilišče ob Zenevskem jezeru. Mestece ima okrog 18.000 prebivalcev in je zaradi svojih zdravilnih kopeli priljubljeno shajališče diplomatov in državnikov iz vseh mogočih držav. Tudi te dni imajo tam neko konferenco — konferenco z nevsakdanjim imenom: »kapitulacijsko« so jo krstili.

Mnogo konferenc smo že doživeli po vojni, vsako leto najmanj po pol tucata, če ne več, toda konference takega imena naši bralci gotovo še ne poznajo. Naj jo zato kratko utemeljimo in pojasnimo.

»Kapitulacije« to pot nimajo pravega vojaškega pomena (predaje v vojni), temveč so samo modernizirana oblika latinskih »capitul«, t. j. majhnih poglavij: »capitula« so se namreč imenovala pogodbe, sklenjene med Egiptom in raznimi evropskimi državami od leta 1535 pa do konca XIX. stoletja — pogodbe, ki so dajale tem evropskim državam razne politične in gospodarske ugodnosti v Egiptu.

Lani je postal Egipt — po 3000 letih! — spet popolnoma samostojen; zato ni čudno, da se mu zde te še zmerom veljavne kapitulacije poniževalne za suvereno državo — tem bolj, ker posegajo tudi precej globoko v njegovo gospodarsko življenje. Zato se je na predlog egiptovske vlade sestala konferenca v Montreuxu; njen namen je, sporazumno razveljaviti kapitulacije in urediti prehodno dobo tako, da bo za vse prav.

Zanimivo je, da Angleži nimajo bogve kakšnih gospodarskih privilegijev v Egiptu; njihove prednosti so tam predvsem političnega in vojaškega značaja. Nu, te svoje pravice so že lani v avgustu, ko so dali Egiptu avtonomijo, spravili pod streho, kolikor so le mogli, tako da jim sedanja konferenca ne sega preveč v živo. Mnogo bolj so prizadeti Francozi, saj cenijo njihove denarne investicije v Egiptu na dobrih 60 milijard dinarjev, od teh je več kot 35 milijard samo pri Sueškem prekopu. V Egiptu je 127 francoskih šol s 40.000 učencev; dalje so Francozi ustanovili v teku stoletij v deželi faraonov celo vrsto znanstvenih, umetnostnih, starinoslovskih in drugih zavodov; njihov jezik je imel in ima še danes posebne pravice, saj služi kot edini uradni jezik na mešanih sodiščih. Vse to se ima kajpada z odpravo kapitulacij postopno likvidirati.

Beseda »likvidirati« se hitro napiše, a izvedla se to pot ne bo tako

Razgled po svetu

Dežela faraonov

se v Montreuxu odkrižuje evropskega varuštva. — Kaj so kapitulacije. Tragikomedija v bilbajskih vodah. — Politika gre skozi žep.

brž. Veste, koliko trgovskih, kulturnih, politično-gospodarskih in podobnih pogodb bo treba »likvidirati«, preden bodo kapitulacije docela odpravljene? Do malega

Angleži so z novim kraljem dobili tudi nov denar. Najzanimivejši med novimi kovanci je nedvomno 12kotni novc za 3 pennyje (približno 3 din)

200.000! Samo Italijani imajo več ko 52.000 pogodb z Egiptčani, sklenjenih na podlagi kapitulacij; Grki celo 70.000 in Francozi 24 tisoč. Zato to pot ne sede za zelenimi mizami v Montreuxu samo poklicni diplomati, temveč vidite

Angleži in Španci

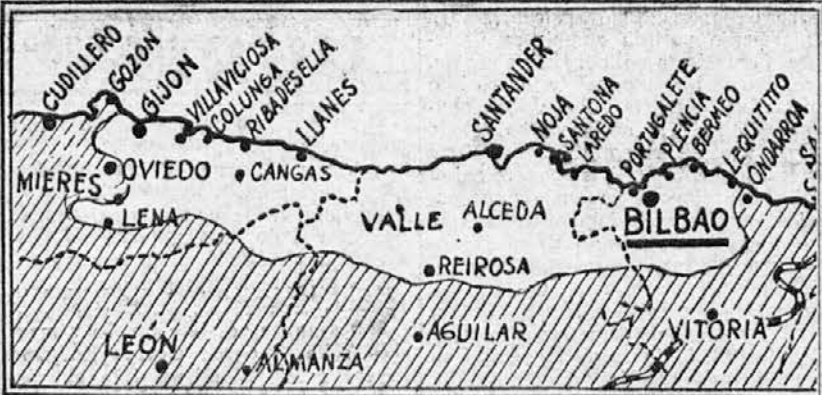
Zadeva postaja nekam čudna.

Da Franco blokira Bilbao, je prav in v redu — z njegovega in z mednarodnega stališča namreč, če le ima toliko moči, da blokado lahko tudi dejansko izvede; drugače po mednarodnem pomorskem pravu blokada ni upravičena.

Pustimo ob strani vprašanje, ali se je tudi pri blokadi baskovskih luk pokazalo kakor pri toliko drugih vojaških akcijah španskih nacionalistov, da je namreč z jezikom mnogo lažje zmagovati kakor z orožjem; ta trenutek je za nas važnejše nekaj drugega.

Zgodil se je namreč v baskovskih vodah prečuden dogodek. V Bilbao je plul neki angleški, s krompirjem otovorjen parnik. Predrzo je plul po prepovedanih vodah, ne boječ se ne min ne topov. In srečno bi bil res priplul v pristanišče in napravil dobro kupčijo — da mu ni takrat na lepem velela stoj neka vojna ladja. Kapitan je gledal in strmel in svojim očem ni verjel: Anglež ga je ustavil, ne španec! In ustavil ga je tako odločno, da kapitanu ni kazalo drugega, kakor da se res obrne nazaj, od koder je prišel.

Kaj to pomeni, boste vprašali. Ali so mar Angleži, ti tolikanj na prsi se trkajoči nevtroleci, na le-

Špansko severno obrežje, ki ga blokira Francovo vojno brodovje. Vzhletemu pa dan za dnem pristajajo v bilbajski luki ladje z živežem za Basko

tudi zastopnike vseh večjih evropskih trgovskih družb.

16 držav je zastopanih na kapitulacijski konferenci. Clovek bi mislil, da se toliko različnih interesov pač nikoli ne bo zedinilo. Narobe! Tako mirne in sorazmerno gladko potekajoče konference menda po vojni še ni bilo. Vsi zastopniki pač čutijo; da proti toku ni moči plavati; Egipt je postal samostojna država in ima ne samo moralno temveč tudi materialno pravico, da obračuna s tem, kar je bilo. Vsi se tudi zavedajo, da je egiptovska gesta, merjena na metodah nekaterih visoko civiliziranih evropskih držav, zelo gentlemanška. Kaj bi egiptovski vladi branilo, da kapitulacije kratko in malo enostransko odpove? Egipt tega ni storil, zato je pa njegovo stališče v Montreuxu močnejše, kakor bi bilo sicer, in tudi njegov ugled ni zato prav nič padel; narobe!

Na konferenci je zastopanih s svojimi delegati dvanaest kapitulacijskih držav, to so Belgija, Danska, Francija, Anglija, Grčija, Italija, Nizozemska, Norveška, Portugalska, Španija, Švedska in USA. Vabilo sta dobili tudi Nemčija in Avstrija, ki sta v svetovni vojni izgubili svoje kapitulacije, vendar se vabilu nista odzvali. Dalje so dobile vabilo še Rusija, Švica, Jugoslavija in Češkoslovaška; Svicarji so odklonili. Jugoslavijo zastopajo na konferenci Francozi.

Rekli smo že, da so v načelu vse delegacije pristale na egiptovsko zahtevo, da se kapitulacije odpravijo; v glavnem gre le še za to, da se dogovori primerno dolga prehodna doba. Francozi bi želeli 20 let, drugi bi se zadovoljili z 12 leti. Kaže, da se bo kmalu dosegel kompromis.

valno posojilo. Ali mar zdaj spet začenjajo dremati?

Videz je tak. Toda menimo, da je ta videz varljiv. Bilbajska zadeva ni dokaz, da Angleži drže s Franco, tudi ni dokaz njihove nerodnosti; mislimo, da je dogodek v baskovskih vodah londonska vlada dobro premislila. Po našem je ta dogodek samo izraz tradicionalne angleške politike »ravnotežja v Evropi«. Angleži vedo, da je Franco ta trenutek precej šibak, vsekakor šibkejši od republikancev — in zato pomagajo nagniti špansko tehtnico na njegovo stran. Prav tako, kakor so v začetku državljanske vojne nekako bolj »simpatizirali« z Madridčani... ker so bili »rdeči« takrat na slabšem od »belih«. Vse to zaradi ljubege »evropskega ravnotežja«...

Drugače pa na Španskem pretekli teden ni bilo pomembnih dogodkov.

Na bilbajski fronti je deževalo, zato se general Mola ni upal naprej; šele danes beremo o novi ofenzivi nacionalistov v tem odseku.

Pred Madridom takisto ni bilo nič posebnega in tudi na južnem bojišču okoli Cordobe ne. Pač so pa republikanci začeli pritiskati pri Teruelu, t. j. na skrajni južnovzhodni klin severnih nacionalističnih armad; če se jim napad posreči, bi utegnili tamkajšnje Francove čete odrezati od zaledja. Stvar je pa precej problematična, ker so ti gorati kraji silno težko dostopni in jih je mnogo lažje braniti kakor napadati.

»Ljubezen gre skozi želodec«

pravi pregovor, »politika pa skozi žep«, bi moral dodati kronisti političnih dogodkov široko po svetu.

Zadnjič smo pisali o obisku predsednika nemške narodne banke dr. Schachta v Bruslju in o gospodarskih pogodbah, ki naj bi jih Belgija sklenila z Nemčijo. A še mnogo prej, že pred več meseci, je zbudila pozornost, kako se je Belgija začela nekam ohlajati nasproti svojima zahodnima zaveznicama Franciji in Angliji. Preobrat je bil sicer tehtno utemeljen: bruseljska vlada ne bi marala, da bi jo kakršen koli oborožen spopad spet potegnil v vojni vrtinec. Stvar je resda tehtna, kakor smo že rekli, a vendar...

Nekoliko razumljivejša nam bo postala, če si ogledamo nekatere številke.

Tako je belgijski Kongo izvozil leta 1925 na Nemško blaga za kakih 300.000 belgijskih frankov. Leta 1935 je izvoz poskočil na 60 milijonov frankov! V Italijo je šlo blaga iz belgijskega Konga l. 1925 za 200.000 belgijskih frankov, leta 1935 pa za 47.500.000 frankov! To se pravi: leta 1925 so Belgijci izvozili v obe diktatorski državi za pol milijona frankov, predlanskim pa za več kakor 100 milijonov!

Da, politika gre skozi žep. Skoda le, da sta Pariz in London tako gluha za to resnico — posebno pri malih državah.

Observer.

Predsednik nemške narodne banke dr. Schacht sprejema na nemškem posla-ništvu v Bruslju poročevalce belgijskih in tujih časopisov

Iz bojev pred Bilbaom: Slička iz Villareala, 15 km severno od Vitorie. Mesto so baskovski topovi skoraj popolnoma razdejali

Poroka mlade Grkinje z javanskim sultanom

(nmd) Milan, aprila.

Pravljica pripoveduje, da je prišel nekoč lep princ iz skrivnostne Jutrove dežele, srečal je mlado, lepo dekle, se zaljubil vanjo in jo vzel za ženo...

Tako se bere v pravljicah. Toda zadnje čase doživljamo take pravljice tudi v resničnem življenju.

Te dni govore v Atenah samo še o nenavadni poroki, ki se obeta mladi Grkinji Nadji Vlasovi: vzeti jo misli namreč javanski princ Pakoe Alam Soerjodilego iz Djokjekarte. Njena mati Cavarasova, iz starega grškega plemenskega rodu, se je poročila z bogatim ladjarjem Vlasovom, ki je sprva živel v Odesi, po ruski revoluciji se je pa preselil v Milan. Tamkaj se jima je rodila Nadja. Njena roditelja, pa tudi Nadja sama, so se zmerom z nežno ljubeznijo navezani na svojo staro domovino; tako je preživela deklica vsake počitnice v Atenah. Pozimi je pa šla vsako leto na snežni sport v švicarske gore. Tam se je tudi seznanila z lepim temnopoltim princem.

PRVE STRANI LJUBEZNEKEGA ROMANA

V St. Moritzu je usoda napisala prve strani idiličnega ljubezenskega romana, čigar epilog bodo junija vpišali v poročne registre milanskega županstva. Junij je mesec, ko je italijanska pomlad najprejstnejša, ko se razpno in zadehte najlepše rože ob Comskem jezeru... Junija bo lepa Nadja izpolnila svoje devetnajsto leto.

Nadja ima zlate lase kakor zrelo žito, lase kakršne je imela njena lepa prednica, starogrška Helena. Toda zaradi Nadjine ne bo pogubonosnih vojn; princ ki bo odvedel mlado Grkinjo, je poskrbel, da se bo njuna pravljica lepo in srečno končala brez prelivanja krvi. Toda junaka te novodobne pravljice sta morala premagati toliko ovir, da bi se bil princ zaradi ljubezni skoraj odpovedal prestolu...

Pred letom dni je princ zasedel prestol svojega očeta in januarja prejšnjega leta je odpotoval v Haag, da se pokloni kraljici Viljemini in ji pri-seže zvestobo; otok Java je namreč pod vrhovno oblastjo nizozemske kraljice.

Po poroki princese Julijane, katere se je udeležil kot svat, se je princ nameraval vrniti v svojo domovino, še prej pa preživeti nekaj lepih dni v Evropi.

Princu evropsko življenje ni tuje, saj je študiral visoko šolo v Oxfordu na Angleškem, služil je pa tudi nekaj več let kot major v holandski armadi. Ker je posebno navdušen za zimski šport, se je namenil iti še v Švico. In tam, v St. Moritzu sta se našli dve sorodni duši...

Princ je kot gentleman takoj zaprosil gospo Vlasovo za Nadjino roko. Lahko si predstavljamo materino presenečenje, ko je zagledala temnopoltga snubca, nedvomno pravega princa in sultana, a kje — tam daleč na skrivnostni in daljni Javi! Ali mu lahko zaupa svojo hčerko? Kdo ve, ali nima ta čudni princ že več žen, prav gotovo pa ni pravoslavne vere kakor Nadja. In skrbna mati je njegovo visokost lepo, a odločno odbila.

Toda njena zaljubljena hčerka ni odnehala; rekla je, da ne mara nobenega drugega moža kakor javanskega princa. Tedaj ji je gospa Vlasova kratko in malo velela, da naj pripravi prtljago, in tako sta se odpeljali v Milan. A glej: kdo jo je tam že na postaji vladno in spoštljivo pozdravil? Nihče drugi kakor njen bodoči zet...

Da ne bi preveč žalostila ljubljene hčerke, da bi jo potolažila, medtem pa pridobila časa, sta se Vlasova v prepričanju, da je Nadjina ljubezen le trenutna muha, obrnila po pojasnilo do nizozemskega zunanega ministrstva.

Na odgovor ni bilo treba dolgo čakati. Njegova visokost je bil nedvomno pravi kultan z Jave, kjer vlada nad 15 milijoni podložnikov.

KRALJICA VILJEMINA SE NE MORE ODLOČITI

Nadja je slavila zmago, zdaj je pa obupaval njen izvoljenec. Saj je moral za poroko dobiti dovoljenje svoje vladarice, a kraljica Viljemina ni kazala nič kaj volje, da bi mu ustregla...

Princ je še enkrat odpotoval v Haag in izjavil, da rajši žrtvuje prestol kakor svojo ljubezen. Res je naposled pregovoril kraljico in dobil dovoljenje — a le pod pogojem, da bodo z njegovo poroko z belokozo zadovoljni tudi njegovi podložniki. Princ se je odpeljal na Javo in od onod je kmalu prišlo sporočilo, da njegov narod z ljubeznijo pričakuje mlado vladarico.

In tako se bo v juniju izpolnil Nadjin ljubezenski sen... Mlada, bela sultanja se bo poslovila od svojih staršev in svoje domovine in bo odšla s princem na Javo, v deželo čudovitih cvetlic in plesočih bajader, v pravljico življenje Jutrove dežele...

Draga gospa — draga gospodična!

Preberi in presodi, koliko koristnega najdeš vsak teden na 5. strani »Družinskega tednika«, ki je posvečena gospodinjstvu! Ali ni že samo to vredno 2 dinarja?

Skrivalnica z nepričakovanim koncem

ali Pravična kazen za hudodelstva Pepčka Zmazka.

Pogumna tajnica

(nhd) Strelski jarki vseučiliškega okraja v Madridu so oddaljeni od mesta pičlih 100 metrov.

Vsak dan lahko vidiš mlado dekle, ki v skromni obleki in v zelo visokih čevlji mirno korači čez nevarni pas, kjer zvižgajo granate.

Vse straže jo pozdravljajo. Korajžno dekle je tajnica polkovnika Ortega, poveljnika baskovskih obrambnih čet v madridskem Zahodnem parku.

Vsak dan prihaja na svoje delo — prav tako mirno in vneto kakor njene tovarišice, strojepiske v Parizu in Londonu; nič se ne zmeni za smrt, ki preži nanjo ob slehernem koraku.

Ime ji je Felicija. Ko je izbruhnila državljanska vojna, so ji ponudili ugodno službo v Londonu, a deklica jo je odklonila. Rajši je ostala pri svojem gospodarju, polkovniku Ortega.

Felicija je dobra znanca vojakov in miličnikov; večkrat odide v strelske järke in jim deli cigarete...

(»Paris soir«)

Dolgoživostni rekordi

(nhd) V času starega Rima je bila povprečna človekova starost komaj 35 let. Danes smo jo s pomočjo medicine in higijene zvišali na 60 let. No, tudi to ni veliko, saj učaka človek kvečjemu 110 let; starci, ki trde, da jih imajo 160, so sleparji in lažnivci.

Vidimo torej, da je človeku usojeno le kratko življenje. Usoda domačih živali je pa še slabša.

Konj doživi največ 45 let, govedo 25, pes 20 in ovca 15 let. Zato pa žive tako imenovane divje živali dalje kakor domovine: slon 200 let, želva in krokodil pa po 300 let. Papiga učaka do 100 let, prav toliko tudi orel.

Toda vse to ni nič v primeri z dolgoživostjo dreves: vinska trta doživi do 130 let, smreka in jelka 400, topol 700, lipa in hrast 1000, kostanj 2000, tisa 3000 let in cipresa celo 5000 let.

(»Kölnische Ill. Zeitung«)

Čudne ločitve

(nhd) London, aprila. Sedemnajstletna Indijka Kozalija Kurmijeva iz Kalkute je vložila tožbo proti svojemu možu, desetletnemu (!) Lihisandu Kurmiju, ker jo je pustil brez vsakih sredstev. Mlada žena zahteva v svoji tožbi vsaj hrano, če že denarja ne more dobiti.

Gospa Sara Sandersova iz Milwaukeeja (USA) je pa zahtevala ločitev zaradi hudobne tečnosti svojega moža. Vsak čas namreč nadležni soprog pobunka s pestjo po njenih vratih in jo ozmerja. Tega — pravi — ne prenese več.

(»Rochester Democrat«)

Zavod za lenuhe

(nhd) Berlin, aprila. Te dni so v Bostonu odprli novo zdravilišče, ki so ga ustanovitelji krstili za »hišo lenobe«. Bolnik, ki namerava v njem preživeti nekaj mirnih tednov, mora ob vstopu svečano obljubiti, da se bo z dušo in telesom predal popolnemu počitku.

V zavodu je nešteto služinčadi; njena edina skrb je prihraniti človeku vsak, še tako neznamenit napor, ki mu ga nalaga vsakdanje življenje.

Celo pisma ti spišejo služabniki, kopanje in toaletno ti oskrbi »kopalec«, »kopalka« ali strežnik. Seveda te v času počitka tudi nihče ne sme obiskati. Za kratek sprehod po zavodu sedeš v udoben naslanjač na kolescih in služabnik te popelje, kamor želiš.

Človek se nehoti vpraša, ali bodo bolniki bolj nervozni pri vstopu v to hišo ali pri odhodu iz nje...

(»Berliner Tageblatt«)

Kirurški čudež

(nhd) London, aprila. V londonski Metropolitanski bolnišnici je neki pogumen kirurg izvršil operacijo, ki je pravi čudež ranocelniške umetnosti.

Nedavno so v to bolnišnico pripeljali 9letno Ello Hunterjevo, ki se je pri igri ranila v nogo nad kolonom. De-

klica je tožila o hudih bolečinah. Diagnoza je bila preprosta: vnetje kostnega mozga v bedrni kosti. Z drugimi besedami: otrok si je zastrupil nogo v stegnu, rešiti bi ga mogla le še takojšnja amputacija bolne noge. Tedaj se je javil neki pogumen kirurg in dejal, da bo poskusil rešiti malo bolnico, ne da bi ji odrezal nogo.

Operacija, ki jo je nameraval izvršiti kirurg, je bila v tem, da bi izrezal bedrno kost od kolena do drugega sklepa, ne da bi ranil pokostnice, to je vlaknate mreže, ki pokriva kost. Ta operacija je seveda silno kočljiva, saj je lahko najmanjša zdravnikova nespretnost za bolnico usodna.

Na srečo je pa poskus docela uspel in pokostnica, ki edina lahko proizvaja osein, to posebno stanično snov, ki je v naših kosteh, je ostala nepoškodovana.

Pozneje je kirurg vsak teden operirano stegno röntgeniziral, vse drugo je pa prepustil naravi.

In glej: pokostnica je začela po malem ustvarjati nove celice in le-te so apnele, to je, spreminjale so se v kost. Danes je mala Ella srečna lastnica dveh zdravih nog. Kljub črnogledim napovedim večine kirurgov, se je čudežna operacija docela posrečila.

Menda ni potrebno poudarjati dalekosežno vrednost tega čudovitega poskusa. Pripomnimo naj pa, da je mogoče z uspehom operirati na ta način le zelo mlade ljudi. Pokostnica odraslih ljudi namreč ne more več proizvajati osein. (»Sunday Chronicle«)

Zobna ščetka — vzrok vnetja slepiča

(nhd) Pešta, aprila. Neki švicarski zdravnik je spisal znanstveno knjigo o vnetju slepiča in v njej trdi, da je glavni in najpogostejši vzrok te bolezni — zobna ščetka.

Doslej so ljudje in tudi mnogi zdravniki menili, da povzročajo vnetje slepiča trdi in ostrí drobel, kakor sad-

ne peške, jajčne lupine, ali vse mogoče koščice, ki zaidejo po nesreči v slepič. Omenjeni švicarski zdravnik je pa ugotovil, da je povzročiteljica tega zla v 66% primerov, ki jih je operiral, slaba zobna ščetka. V izreznih slepičih je namreč navadno našel eno ali dve ščetinici iz zobne ščetke. Torej so te ostre ščetine prav tako ali pa še bolj nevarne kakor druga trda telesa, ki jih nevede pogoltnejo.

(»Esti Kurir«)

Nenavadna poroka

(nhd) Pariz, aprila. Pisatelj in raziskovalec Hendrich Waagner popisuje velezanimiv in nenavaden obred, ki mu je bil priča v Suratu v angleški Indiji.

Uradno se je slovesnosti udeležil celo zastopnik angleškega kralja guverner Smith, angleški vojaki so pa za to priložnost oblekli paradne uniforme. Sredi neštevilne, razburkane množice so sedeli po tribunah odlični Evropeci v črni oblekah. Kakšen praznik so neki obhajali vsi ti ljudje?

Slavili so prečudno poroko.

Kmalu se je prikazal spreved. Spreddaj so korakali vojaki domačini z golimi oblekami, za njimi pa sto mladih, do pasu golih Indijcev. Sledili so jim jezdeci in v zborih počoje deklice. Naposled sem zagledal poročno kočijo, guvernerjevo last, v njej je pa sedel Sadu, »zaščitnik mesta«, in blagoslavljal množico.

V svestišču pred oltarjem je vprašal svečenik:

»Ali mi dovoliš, o potomec bogov, da te zvežem za vekomaj z drugim božjim potomcem?«

Toda čudna poročenca sta odgovarjala s strašnim paočenjem in z obupnimi poskusi, da bi se otresla bleščočih zlatih oblek, posutih z dragimi kamni, in zbežala...

Bodoča zakonca sta bila namreč dve opici, ki ju časti ljudstvo kot Budova potomca. Indijci menijo, da bo njuna poroka prinesla vsej deželi obilen blagoslov.

Najbrže se vam bo čudno zdelo, da prisostuje poroki dveh opic sam zastopnik angleškega kralja... Toda major Smith, suratski guverner, dobro ve, kako se ohrani in utrdi gospodstvo nad kolonijami. Na začudenja vprašanja nas Evropejcev je namreč kratko odgovoril:

»Mi vladamo v Indiji po indijski. Če bi bil slučajno tukaj indijski podkralj, bi se prav gotovo tudi on udeležil te slovesnosti.«

Sezujite si nogavice, gospa!

(nhd) Carigrad, aprila. V carigradski cestni železnici je neki gospod po herodnosti stopil neki mladi sopotnici na nogo in ji raztrgal nogavico. Dama je od jeze zardela in zahtevala odškodnino.

Gospod ji je takoj ponudil denar za nov par nogavic, zahteval je pa raztrgani par. Uzaljena dama je denar sprejela, o tem, da bi si nogavice vprico ljudi sezula, pa ni marala slišati.

Vjudni potnik je pa znal biti od sile trmast in je šel z zadevo na sodišče. In glej: sodnik je dal tožitelju prav in tako si je morala sitna damica kar pred sodiščem sezuti nogavice.

(»Daily Mail«, London)

V višini opeša spomin

(nhd) Moskva, aprila. Visoko v višini prične človek izgubljati spomin. To je s poskusi dognal moskovski »Zdravstveni letalski zavod za rdečo armado«. Neki letalec, ki se je nameraval dvigniti v stratosfero, je preizkušal v zavodovem laboratoriju svoj aparat za umetno dihanje.

Do višine 11.000 metrov je še nekako šlo. V višini 12.000 metrov je zdravnik z znamenji vprašal: »Kako se počutite?« Letalec je vzdignil roko, hotel reči, da gre vse po sreči. Toda zdravnik je opazil, da se mu roka trese. Nekaj sekund nato je letalec omedlel.

Ko se je spet zdrnil, je kazalec pokazal višino 3000 metrov. Letalec je ogorčeno protestiral proti spuščanju in le s težavo mu je zdravnik dopovedal, da mu je bilo slabo; kajti mladenič se ni ničesar več spominjal.

(»Večernaja Moskva«)

VEDNO VAŽNO VPRAŠANJE

Ali me ima rad

?

Ali me ima rada

KAKO SPOZNAŠ, ALI TE IMA RAD?

»Ali me ima vsaj majčkeno rad?« — »Bogve ali se mu ne zdim predebela, premajhna itd.«

S takimi in podobnimi vprašanji si beli glavo ubogo dekle, skušajoč si poklicati v spomin vsaj eno besedo, ki bi potrdila njene sume in želje. Če pregledaš spodnja dognanja, je to razmišljanje odveč; oboževanec, zanj velja teh 12 točk, je prav gotovo do ušes vate zaljubljen:

1. Kolikor bolj je možki zaljubljen, toliko bolj je zapet.
2. Svojim prijateljem vneto zatrjuje, da si mu ti prijateljica in nič več.
3. Nobene ni na svetu take kakor ti.
4. Ne razume niti najnedolžnejše šale na tvoj rovaš.
5. Rad ti pripoveduje o svojih razmerah in o svojih sanjah o bodočnosti.
6. Iznenada se razneži in ogreje za otroke in živali, če sluti, da jih imaš tudi ti rada.
7. Zaničuje življenje, ki ga je živel, preden je tebe spoznal.
8. Varuje se vsakršnega dvoumnega (spolzkega) govorjenja; da se mu ogne, se zateče rajši k še tako izumetničeni besedi.
9. Zmerom zvičajno napelje pogovor na zakonsko srečo.
10. Neroden je, kadar hoče pokazati svojo ljubezen.
11. Njegova čezmerna pozornost te včasih kar spravlja v nevoljo.
12. Za tvoje bližnje sorodnike čuti že v naprej simpatije, čeprav jih niti ne pozna.

ALI ME IMA KAJ RADA?

Že pri možkem je težko odgovoriti na to vprašanje, kaj šele pri ženski, ki ji tako radi očitajo nestalnost in muhavost. V tolažbo močnemu spolu naj pa povemo, da imajo tudi ženske svoje šibke strani, svoje ljubezen-

ske navadice in razvadice, po katerih kaj lahko spoznamo, ali so zaljubljene v nas ali ne.

Zaljubljena ženska:

1. ima zmerom neko nepremagljivo željo, da bi ti a) popravila voz in tvoji ovratnici, zraven ji pa njene barve niso všeč;
- b) kritikuje tvojo pričeško (lasje se ji zde predolgi ali pa prekratki, preča leži prenzko ali pa previsoko);
- c) vsak čas krasi tvojo gumbnico z vsem mogočim cvetjem.
2. Se hudo grize (pod krinko spolne ravnodušnosti) zaradi tvojih prijateljic, čeprav nič več ne hodiš z njimi.
3. Te potuhnjeno, a trdovratno izprašuje, kako in kje preživiš svoje večere.
4. Nič kaj ne mara tvojih prijateljev. Posebno je pa nezaupna do tvojega najboljšega prijatelja.
5. Če ji pripoveduješ o svojih otroških letih, se hitro razneži; potrpežljivo in vdano poslušaj prigode, ki si jih doživel pri vojaki.
6. Zmerom meni, da preveč delaš, češ da te bo »tako garanje še uničilo.«
7. Njeno duševno razpoloženje je boljše, odkar te pozna.
8. Šteje sladkorčke, ki jih vržeš v kavo, in ti rada dá dober svet o takihle gospodinskih stvarih.
9. Zanimajo jo fotografije, ki jih nosiš v listnici.
10. Deli s teboj brez godrnjanja vse tvoje zabave, celo športne.
11. Je redkokdaj naravna. Bolj skromna je kakor je prav. Bolj varčna, kakor se spodobi.
12. Ti rada oprostí, če si slabo obrit.
13. Je proti ženski enakopravnosti (velja samo za tiste, ki hodijo na univerzo).

(und)

Deseti brat

Ljubezenska povest v verzih
po Jurčičevem romanu

(V sedanji čas postavil in v stihle preli
Ivan Rob

6. nadaljevanje

IX.

Še dve osebi sta ostali:
je prvi Balček, mamin sin,
v četrto na »Poljane« hodi,
ravnatelj pravi mu: capin.
Oseba druga je — poet,
za Májana ga oče kliče.
Ta pusta zemlja ga ne miče,
njegov je med oblaki svet.
Vsak teden muza ga obišče,
potem gori ves dan — ognjišče.

X.

Tarok v salonu je končan;
»pagata« Marjanu so ujeli,
v obraz se mu reže veseli,
a on, poet, jim je dolžan.
Ker Marjan se igrati brani,
— poraz mu vzel je ves polet —
ga Manica s pogledom rani,
da v roke vzame karte spet.
Iz tega se lahko uči,
v čem deklice so zmagovite.

XI.

Da pevcu vedno sreča laže,
Prešeren je lepó zapel.
Resnica tu se nam izkaže:
spet Marjan ni pogubi ušel.
S tem vsem dvomljivcem je dokazal,
da čistokrven je poet,
da ljubi Bog ga je pomazal,
kot vidca ga poslal na svet.
Kdor še ne more mu verjeti,
naj čaka, da začel bo — peti,

XII.

Ker se večerja jim ponuja,
zato so vrgli karte v stran.
Tja k jedi se vsakó pomuja,
ker je jedilni list izbran.
Mesnine mehke hrani skleda,
nosnicam dvori vonj masti,
pa naši družbi to preseda,
po drugem slina se cedi.
Kot divji so se vsi zagnali,
da svoje znanke bi — obrali.

XIII.

Najprej v pikantni majonezi
gospa servira mladi par.
Uradnik »on« je, večkrat v jezi
pretepa »njo« — udar na udar.
Kako se »ona« mu maščuje,
da z doma večkrat mu zbeži,
da ójnice mu preskakuje,
in druge take še stvari.
Vse mesto pa da že šušlja,
da z drugo »on« razmerje ima.

XIV.

Namesto v kračo, v konkurenta
zdaj vgrizne Benjaminov zob:
da radi goljufij ogabnih
je plačil že nešteto glob.
In — za desert — še ta novica:
no, saj poznate vsi jo? Ne?
Ta, ki se zdela je devica,
no, Ančka, ta ni več dekle:
že sedmi mesec ji poteka.
A oče?! Strgana pokveka!

Med Berlinom in Lokijem

Po resničnih dogodkih napisal F. N.

2. nadaljevanje

»No, no, Bavarski trg in skromen
dom, gospod Rackner«, sem smeje se
menila. Odločila sem se, da se bom
pogovorila z njim popolnoma lagodno.
Prepričana sem bila, da vlada v nje-
govi sobi zastrta rdeča svetloba in da
je vsepovsod polno divanov in blazin,
da vabijo na mizi obloženi kruhki z
ikrami in da je šampanjec že na ledu;
nekje na skritem pa stoji razpršilec
za parfum. Nisem samo »delala« pri
filmu, temveč sem si tudi dovolj fil-
mov ogledala.

Soba, ki me je vanjo peljal, je imela
res zastrto svetlobo; rebrace so bile
namreč na polovico spuščene; po ne-
čem je zaudarjalo, vendar nisem koj
uganila po čem. Eno ali dve sobi
vstran je nekdo kašljal; zdela se mi
je, da bržčas kakšno mlado dekle.
Potlej sem slišala tiho mučno jokanje.
Rackner je prislutnil; potlej je ves
zardel in se je opravičil. — Odšel je;
slišala sem pritajen pogovor, potlej je
utihnulo kašljanje in jokanje. Rackner
se je vrnil in me je prisilil, da sem
sedla na couch.

»Kar udobno sedite, gospodična Sing-
alova,« je v zadregi se smehljaje
dejal, »morda se bo najina seja za-
vlekla. Ali kadite?«

Zanikala sem. Prosil me je za do-
voljenje in si je prižgal debelo smot-
ko. Potlej je brskal po neki omari in
je naposled izvelkel debel rokopol in
mi ga začel brati.

Sprva nisem vedela, kaj naj to po-
meni in kakšnemu čudaškemu tiču
sem prišla v roke. Že čez pol ure sem
pa izprevidela, da gre za rokopol tise-
ga filma, ki naj bi jaz v njem igrala
glavno vlogo; uganiti pa vseeno ni-
sem mogla, katera vloga naj bi bila
zame. Ko je bral že dobro uro, sem
bila prepričana, da rokopol ni plehek,
temveč prav imeniten, morda celo res-
kaj vreden. Rackner mi je priznal, da
ga je sam napisal. Dejal je, da je to
njegovo življenjsko delo; ki ga je na-
posled vendarle tako rekoč že spravil
pod streho. Zgodba se je sukala okrog
dveh sester; prva je bila plavalas,
druga kostanjeva, in to kostanjevo je
že kot otroka po neki pomorski ne-
sreči naplavilo morje na peščino.

Čez prihodnje pol ure sem že uga-
nila, da mi je določena vloga kosta-
njelase, če — da, če...

Tedaj je potrkalo na vrata; Rackner
je zaklical, ne da bi bil dvignil pogled
od rokopisa: »Da, takoj!« Potlej se
je slišalo spet kašljanje in Rackner
je postal očitno nemiren. Pozneje je
spet potrkalo, toda Rackner se še
zmenil ni več. Ko se je znova zadržalo
kašljanje in jokanje, je z zaskrbljenim
obrazom skočil pokonci, hlastno se je
opravičil in stekel iz sobe. Skozi vrata
je takrat spet zaplaval listi predirljivi
vonj; pri priti sem vedela po čem
zaudarja: po očetni kisli glini!

Čez nekaj časa se je Rackner spet
vrnil in se mi je na vse pretege opravi-
čeval: »Oprostite, toda moj mali ima
hrupo in moja žena se je tudi oku-
žila in bi morala že ona v posteljo.
Zato moram biti jaz za strežaja, ker —
kakor sem vam že povedal — dekleta

do večera ne bo nazaj. Zdaj lahko
spet nadaljujem branje.«

Slišala sem, kako je skušal v sosed-
nji sobi otrok grgrati — zalo ta duh
po kisli glini! Rackner me je vprašal,
kakšen se mi zdi rokopol; po pravici
sem mu povedala, da se mi zli prav
imeniten, priznala sem mu pa tudi, da
je po mojem nekoliko preobširen.

»In prav v tem grmu tiči zajec!« je
potožil. »Tudi vam se zdi stvar pre-
dolga. Kot režiser si kot avtorju tudi
dopovedujem, da je knjiga predolga —
morda celo predolgovezna, in bi jo
gladko odklonil. Ker je pa moj lastni
otrok, ta knjiga namreč, in ker...«

»Koliko je pa star vaš otrok?« sem
vprašala. »Vašega pravega otroka
namreč mislim.«

»Tri leta... Sladek fantič, vam re-
čem, rad bi vam ga pokazal; toda zdaj
je preveč bolan. No, saj boste še več-
krat prišli k nam, gospodična Singa-
lova, ko ste že našli pot... Trikrat sem
vas moral prositi...«

V tistem trenutku je nekdo eni-
gačino potrkal na vrata.

»O ti ljubi Bog,« je vzkliznil Rack-
ner, »na najin čaj sem popolnoma po-
zabil!«

Planil je k vratom in jih odprl; za
vrati je stala v obnošeni sinji domači
obleki zavajena dama srednjih let,
popolnoma zabuhlega obraza in s ce-
dečim se nosom. Za hip se je zdela
osupla, potlej se je pa skrila in je v
zadregi nekaj nerazumljivega kriknila.

»Gospodična Singalova — moja že-
na,« je predstavil Rackner, ko je ona
že izginila; na mizici poleg vrat je pa
pustila pladenj s čajem in s keksi;
Rackner ga je sam prinesel v sobo.

»Ves hladen je že; oprostite, toda
pri vnetem branju sem popolnoma po-
zabil nanj. Vzemite kekse... Ali jih
imate radi?«

»Še hladen čaj imam rada,« sem de-
jala in z veseljem prigriznila pecivo.

Naposled sem gospo Racknerjevo
vendar pregovorila, da se je pokazala,
seveda šele takrat, ko sem ji zatrdila,
da se ne bojim nahoda. Takšna, kakor
je bila, vsa zabuhla in nahodna, res ni
bila prikupna; razen tega je ostela
moža, ker je zanemarjal svoje dolžno-
sti nasproti gostu in je pustil, da se je
čaj dvakrat ohladil! Obljubila je,
da bo pristavila drugega, toda Rack-
ner je videč, da se že skoraj mrači,
dejal:

»Veš kaj, mamica, pripravi nama
rajši malo večerje; gospodična bo go-
tovo že lačna.«

Gospa Racknerjeva je nekaj zamr-
mrkala, in oba sta šepetaje drug z dru-
gim odšla iz sobe. Vse se je zdela tako
solidno in meščansko, kakor si le mo-
reš želeli — jaz sem bila pa prišla s
takšnimi pustolovskimi načerti.

Gospoda Racknerja ni bilo najmanj
deset minut nazaj. Ko se je vrnil, sem
čutila po svežosti, ki jo je prinesel s
seboj, da je prišel s ceste.

»Ali ste... ali ste nocoj prosti?« je
vprašal potlej.

Prikimala sem.

»Ali bi hoteli morda z menoj?«

Mislil, da mi je rdečica zalila obraz;

vendar sem rekla: »Hvala, prav rada!«

»Veste... za nocoj imam namreč dve
vstopnici,« je dejal, stikaje po vseh
žepih in predevaje smotko iz ene roke
v drugo, »dve vstopnici za nocoj nam-
reč, in ker moja žena žal ne more iti...«

S tramvajem sva se odpeljala v gle-
dališče; igrali so »Lohengrina!« Pre-
den sva odšla, nama je postregla gos-
pa Racknerjeva z obloženimi kruhki,
z beefsteakom in sirom; pa še piva
nama je naložila iz ročke. — Gospod
Rackner je bil prav gotovo v domačem
suknjiču in v copatah stekel ponj.

V gledališču mi je med odmorom
razlagal, da mu je njegovo podjetje
»Astra« zavrnilo rokopol za film. Kas-
neje se je pa pogajal v trdiko »Elbe-
ha«, kjer se mu je posrečilo, da so
rokopol tako rekoč sprejeli. Ker je pa
toda nekaj majhna trdka, bi hotela film
izdelati kajpak kolikor mogoče poceni,
zato bi najela za vloge samo mlade
igrance in igralko in bi vrgla film med
svet kot nekakšno propagando za na-
darjeni naraščaj. Snel si je med tem
pripovedovanjem roževinaste naočnike
z nosa. Rackner je bil namreč kratko-
viden, vendar je nosil naočnike samo
takrat, kadar je bilo že temno, ali pa
kadar ni z nikomer govoril; to je pri
moških po navadi znak nečimrnosti!

Snel si je torej hlastno naočnike in se
obrnil k meni.

»Poznam vaše delo, gospodična Sing-
alova,« je dejal, »opazoval sem vas
že med filmanjem in na platnu, pa se
mi zdite prav porabni. Nikar si zaradi
tega nič ne domišljajte; dober režis-
er in dobra vloga storita iz še tako
netalentirane krave« — ta neokusna
primera mu je ušla; in tudi sicer se
je navzel oholih filmskih manir, komaj
se je umaknil vplivu svoje žene —
»superbno igralko, Nikar si ne delajte
fluzij zastraž plače; za kos maslenega
kruha in za ocvrto jajce boste morali
od začetka delati...«

Zbrala sem ves svoj pogum: »Kaj
pa mislite z maslenim kruhom in z
jajcem, gospod Rackner?«

»Nu,« je dejal in skomignil z rame-
ni, »stolisočakov ne in desetisočakov
tudi ne; pač pa morda 50 ali 75, naj-
več pa sto mark na dan...«

»Na dan?« Srce mi je kar poskočilo.
Stotaka z Alfredom že izza Pariza ni-
siva videla. In ko sem se spomnila
nanj, sem postala zdajci žalostna in
zamišljena, zakaj zdaj nisva nič več
drug drugemu, Alfred in jaz... Presre-
je bila rada stekla k njemu in mu po-
vedala, kako se je vsa stvar razvila;
toda bila sem se, da bi mi Rackner
zameril, ako bi zbežala od njega.

No, prišlo je sploh čisto, čisto dru-
gače.

Pri gledališki garderobi je na koncu
predstave prav dolgo trajalo — Rack-
ner si bržčas ni znal utreti poti s ko-
molci — in ko sva s poslednjimi ob-
iskovalci odhajala iz gledališča, se je
zakadil v poltemi pred izhodom neki
mlad človek v Racknerja in ga sunil
v trebuh. Medtem je mladeneč kriknil:
»Ali je ta?« in si kar sam odgovoril:
»Da, tale je!« Koj prihodnji trenutek
je Racknerju z vso silo potegnil klobuk
globoko čez oči, tako da Rackner ni

videl niti koraka pred seboj. Naočni-
ki, ki jih še ni bil snel, so se bržčas
razbili.

Tedaj sem spoznal napadaleca: bil je
Schülle, študent in Alfredov tovariš,
ko je le-ta še hodil na predavanja
umetnostne zgodovine. Ko sem to z
grozo ugotovila, sem že uzrla Alfreda,
ki se je ves zaripel v obraz in z divjim
pogledom tudi zagnal na Racknerja
in ga je z brco prevrnil na tla.

Schülle je medtem kar zapovrstjo
besno krikal: »Zapeljivec! Zapeljivec!
Filmski paša! Ti bomo že pokazali!«
in še druge podobne neumnosti.

Rackner se je s trudom postavil na
noge, ker pa ni mogel klobuka spravi-
ti z glave, je tipal okoli sebe in
tarnal: »Tak pomagajte mi vendar!
Otroci, pomagajte mi!«

Občinstvo se je v krogu zgrnilo
okoli in se je prav za prav naslajalo,
zakaj mislilo je, da gre za kakšno
neslano šalo ali pa za pretep med
pijanci. Zato se tudi nihče ni vmešal.
Pogled na te tri ruvajoče se može je
bil za gledalce prav gotovo bolj sme-
šen kot resen.

Stekla sem k Alfredu in sem mu
skušala zlepa dopovedati, naj bo ven-
dar pameten. Naposled sem mu rekla,
če se še prav spomnim, takole: »Saj
ni filmski paša, tale Rackner; nasproti
meni se je do skrajnosti lepo vedel.
Alfred... Alfred... nič, pa prav nič se
ni med nama zgodilo...«

Alfred je stopil korak nazaj, potisnil
je roke v žep in se zveneče zagro-
hotal.

»Kdor ti verjame...« je podsmehljivo
vzkliknil.

Kar okamenela sem v duši. Mrz
me je spreletel. Hotela sem mu nekaj
odgovoriti, pa sem izdala samo: »Al-
fred!« Zdelo se mi je, da se bom od
sramu in groze pogreznila v zemljo.

Schülle je medtem Racknerja dalje
obdeloval, dokler ni sam — in tudi
zbrano občinstvo — opazil, da Rackner
na glavi krvavi. Tedaj ga je pustil pri
miru in je pomignil Alfredu. S prav-
catim živzgom apashev, ki je šel skozi
kosti, sta oba napadalec izginila. Ob-
činstvo se je tedaj vendar stregnilo in
nekaj gospodov jo je takoj ubralo za
beguncema, a dohiteli ju niso.

Tedaj sem šele z nekaj gledalci
stekla Racknerja na pomoč. Posrečilo
se mi je, da sem mu potegnila popol-
noma zmečkani klobuk z glave. Rože-
vinasti naočniki so bili razbiti in
obod ga je rnil na desnem sencu. Rana
ni bila huda, saj je bila bolj praska
kakor rana, krvavela je pa vendar
zelo.

»Ali poznate... ali poznate... ta dva
nepridiprava?« je vprašal Rackner, ki
je bil brez dvoma slišal moj pogovor
z Alfredom.

»Da... eden od njiju je bil Schülle,«
sem zajecljala.

»Schülle? Tega imena sploh ne po-
znam. Živ dan nisem tema fantoma
še ničesar žalega storil! In kdo je
bil oni drugi?«

»Ta... ta je bil moj zaročenec.«

Ze koj prihodnji trenutek bi si bila
za to odkritje najrajši prisilila za-
ušnico.

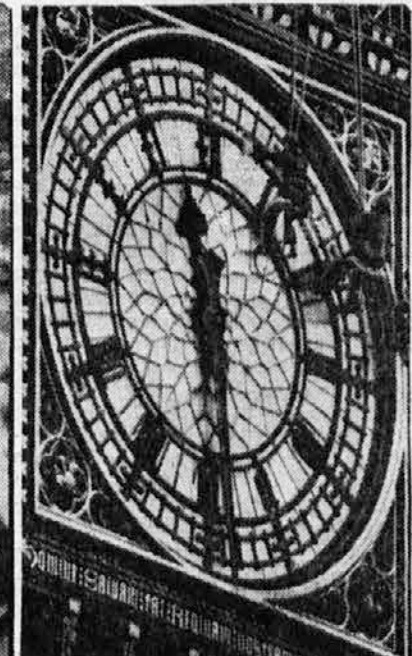
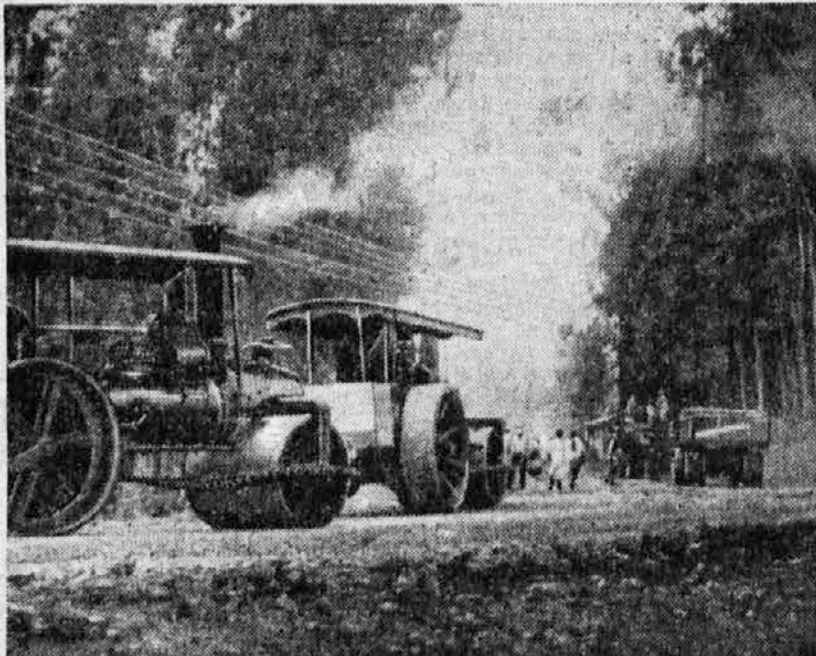
»Zaročenec...? No, potlej razumem,«
je dejal nekdo, ki je stal poleg in je
malo prej omenil rešilno postajo.
»Ljubi Bog, kako lepa mora biti lju-
bezen!«

Ljudje so se začeli smejati.

Racknerjevo samoljubje je bilo ra-
njeno; vprito mladega dekleta, ki je
šel zvečer z njo v gledališče, je dobil
pred ljudmi bunke; to je stvar, ki je
ne prenese noben moški. Razen tega
se je zavedal, da je bil s klobukom
potegnjenim čez oči, hudo komičen,
in bržčas ga je tudi še rana ščemela.
Naposled ni izključeno, da je mislil,
da sem se jaz s fantoma za ta napad
domenila.

Vsa kri mu je udarila v obraz in
besno me je nahrulil:

»Takšni reči nisem vajen, gospo-
dična Singalova, razumete? S takimi
ljudmi nimam rad opravkov. Pri meni
ste opravili! Škoda vas je, talentirano
dekle ste!« (Dalje prihodnje)

1. slika: Nemški prosvetni minister Rust je te dni simbolno prvi zamahnil s krampom pri novem nemškem odkopavanju starin v Olimpiji na Grškem. — 2. slika: Tako grade Italijani ceste v Abesiniji. Utrjevanje cestišča z valjarji blizu Laghija. — 3. slika: Princ Čičibu, brat japonskega cesarja, se je te dni pripeljal z angleškim veleparnikom »Queen Mary« na Angleško. Na sliki ga vidimo z njegovo ženo po prihodu v London, kjer bo zastopal mikada pri kronanjskih slovesnostih. — 4. slika: Tudi znamenito westminstrsko uro v Londonu čedijo in snažijo za praznik kraljevega kronanja.

Moderni časi, pisma in ljudje

Poletje, ob morju. Neusmiljeno že sone. Pod prizidkom otroškega okrevišča se tišče otroci, ki so tu že štirinajst dni s kolonijo. Čakajo, kdaj jim tovariš prinese pošto. Glej, že prihaja!

Vse je v pričakovanju, roke se stegujejo, oči se razširjajo. Gospodična vzame pošto in deli pisma in dopisnice med otroke: »Marko Mirtič; Jožek Skok; Mirica Svetlin, hej, kje si?« »Tukaj, pravi droban glasek. In tako dalje, dokler ni vsa pošta razdeljena.

V kotičku ob stopnicah, ki drže k morju, nekdo tiho ihti. Kaj pa je, Gregec?

»Mama ne piše, jeca Gregec in si z umazano ročico menca oči. Vseh štirinajst dni ni nič pisala.«

»Kopat se pojdi, Gregec! Jutri pride pismo.« — Gregec se potolaži. V vodi pozabi na vse, tudi na to, da edino on med vsemi v koloniji ni še dobil pisma od doma.

Zvečer, ko vsi drugi že spe, obiščejo Gregca spet črne, žalostne misli. Kaj neki se je zgodilo doma? Morda je mama bolna. In kaj je z očetom? Napil se je najbrž, in je spet ob službo.

»Zaspi, Gregec! Jutri pride pismo. Prav gotovo. Samo še malo potrpi!« Gregec hitro upa in zaspi. V sanjah prebira počasi, črko za črko, belo materino pismo iz Ljubljane...

»Mi sodobni ljudje se pisem prav nič ne veselimo. Kaj šele da bi hrepeneli po njih. Samo tukle Jožek ali Gregec, ki je nekje na počitnicah, se še veseli materinega pisma. A še v njegovem pričakovanju je večkrat strah, pomešan z bridkostjo.

Kar priznamo si! Danes ta dan se ljudje prijemajo in pisane besede kar boje. Kaj bi pisali, ko se pa vse lahko ustno pove. Zakaj imamo pa telefon, ali ne? Pisana beseda diši po pogodbi. In pogodba nas je rado strah...

Vsa ta pisma, ki nam jih prinaša poštar, bi najrajši ne odprli. V slabo voljo nas spravljajo. Kar odprimo ovitke in pogledamo, kaj je v njih:

Poslovno pismo seveda. Na slabem belem ali oranžnem papirju je pisano. S strojem in tisoč napakami. V nemočem jeziku, v nemškem stavkoslovju. In preprijazno je, da se klečeplasto kar cedi iz njega! Ko bomo stvar, ki nam jo tvrdka zdaj ponuja, kupili, bo račun manj priazen.

Kaj pa tole? Pisava na pogled neznanca. In papir? Saj to ni papir.

Prava čunja. Križ božji! Da si le upa! Naj vam vendar preberem to »priateljsko« pismo. Da boste vedeli, kakšna so pisma, ki jih dandanašnji poštemu človeku pišejo »priatelji«: »Dragi prijatelj!

Bodi tako priazen in mi posodi Din 100— ali 200— če moreš. Vrnem takoj po prvem.

Iskreno te pozdravlja
Tvoj prijatelj xy.

Bereš, gledaš, zmaješ z glavo in premišljaš: Le kje me je staknil ta vrag. Dober teden je kar sem prestavljen v ta kraj, pa se že oglašajo prijatelji, da bi jih koklja brenila!

Tole pismo je pa že na pogled čednejše. Fin papir, moderne barve in oblike. Da, da, tudi pisma so odvisna od muh gospe mode. To pa ni kar si bodi! Neka deklica piše. Ljubezensko pismo torej. Ze vem. To je tista z Velike promenade. Skoraj me je zadela kap. Ne od veselja. Od razočaranja, ljudje. To bodi ljubezensko pismo! Zunanost bi še spregledal. Včasih so bila ljubezenska pisma ko drobni, modri rožnati metuljčki. Dehteči, parfimirani. Zdaj pa, cela plahota. No, bodi! Toda vsebina: »Čakam te pred kinom Lukxor. Za predstavo ob devetih. Kupi vstopnice! Na svidenje... Tvoja Mimi.«

In da je bila zbirka dopisov tisti dan popolna, je prišlo s popoldanskim pošto še »preprijazno« brezimno pismo. O vsebini ne bom govoril. Bilo je na srečo brez repa in glave, tako da me je tepec, ki ga je napisal, spravil bolj v smeh ko v jezo.

Zvečer pa ko sem samost sedel za mizo, so se mi kar same preobličile v besede, ki sem jih nehoti povedal na glas svojim štirim stenam. Takole sem si dejal:

Ne reži in ne pretvarjaj se, Janez Kuček (to sem namreč jaz), kar lepo priznaj! Razočaran si nad tem modernim svetom, razočaran nad pregroženi prijatelji in nad sodobnimi dekleti, ki še mehke, tople besede ne znajo več napisati, in nad tem, da kljub vsemu novemu in izpopolnjenemu v preminogih srečih še tli nevoščljivost in zloba.

Zal mi je bilo hudih besed, pa sem šel in napisal in vas prosim: pišite pisma, topla in iskrena, od srca k sreči naj najdejo pot in tudi rep in glavo naj imajo.

Tako, zdaj mi je odleglo.

Janez Kuček.

Naša kuhinja

Lepega oko — zbuja tek. Špinača in druga zelenjava imej tudi še po kuhli lepo, naravno barvo. Kuhaj jo zato naglo, v slani, vrel vodi, ne da bi posodo pokrila.

Riž kuhaš v pokriti posodi. Da bo dober, ga na hitro operi, ocedi; na dve skodeli riža daj tri skodeli mrzle vode, malo soli in presnega masla ali masti. Ko je skuhan, naj se na slabem ognju počasi duši. Premestiti ga moreš medtem le dva do trikrat. Če se riž kuha prepočasi, postane lepljiv.

JEDILNIK ZA SKROMNEJŠE

Četrtek: Lečna juha, goveje meso s krompirjem pirejem in špinačo.

Petek: Prežganka, sirov zavitek, kompot.

Sobota: Vlivanci na goveji juhi, kisla repa s krompirjem pirejem, govedina.

Nedelja: Riževa juha, nadevana telečja prsa, solata, pražen krompir. Sladki pomarančni rogljčki.

Ponedeljek: Goveja juha z žličniki, goveje meso z rižem in paradižnikovo omako.

Torek: Zelenjavna juha, krpice z gnjato in solato.

Sreda: Obara iz telečjega mesa s cvetačo, cmoki, kompot.

JEDILNIK ZA PRIMOŽNEJŠE

Četrtek: Juha z jajcem, kurja obara s testeninami, krompirjevi cmoki s češpljevo mezgo.

Petek: Obarna juha, palačinke z jajci in sardinami, špinača, kompot.

Sobota: Svinjska pljučna pečenka, francoska solata, pomarančni šod.

Nedelja: Italijanska juha, zvitka ledvična pečenka, solata, pečen krompir, mandljev kipnik.

Ponedeljek: Goveja juha z zdrobovimi žličniki, govedina s krompirjem pirejem in cvetačo, jabolčni zavitek.

Torek: Juha z beluši, krompirjev pire, sauce mousseline, orehov kipnik.

Sreda: Cvetačna juha, zeljnato meso s krompirjem, jajčna torta, kompot.

Sladki pomarančni rogljčki (aranci) stanejo samo sladkor, ker jih pripravimo iz olupkov. Iz debelih sočnih olupkov izrežemo z okroglim pločvinnastim likom 2 cm v premeru široke ploščice ali pa z nožem temu primerno velike štirioglate koščke. Šest dni namakamo olupke v mrzli vodi, ki jo vsak dan menjamo. Sedmega dne vodo ocedimo, sesekljamo na drobno pomarančne olupke, jih vržemo v sladkano mrzlo vodo in pristavimo na štedilnik. Za 1 kg lupin je 70 dkg slad-

korja dovolj. Pomarančne lupine kuhamo tako dolgo, dokler se zmes ne zgosti. Še iz tople strjenke oblikujemo rogljčke in palčke, jih povaljamo v kristalnem sladkorju in jih položimo na zračni prostor, da se osuše in popolnoma strde. Šele čez 2 do 3 dni jih serviramo.

Lečna juha

Mehko kuhano lečo pretlačimo skozi sito in vsujemo to lečno kašo nazaj v vodo, ki se je v njej skuhalo leča. Potlej zabelimo juho z maslenim prežganjem in zakuhamo na lističe zrezano hrenovko vanjo. (Z Juhanom izboljšamo okus.)

Krompirjevi cmoki s slivovo mezgo
5 dkg masti in 2 celi jajci stepemo, potlej pa pridenemo 1/2 kg pretlačene krompirja in 1/2 kg moke. Iz tega testa zrežemo štirikotnike, položimo na

Hladilniki, stroji za sladoled
F. GOLOB, LJUBLJANA
Wolfova 8

sredino vsakega malo žličko mezge, oblikujemo cmoke in jih skuhamo. Serviramo jih zabeljene z drobtinami ali pa z zmetimi orehi, pomešanimi s kristalnim sladkorjem.

Italijanska juha

V redko prežganko vsujemo do mehkega kuhane, na kratke kose nalomljene makarone, povrh pa še mnogo nastregnega parmezana ali suhega bohinskega sira. Ko vse to prevre, zvrkljamo v juho še smetano in rumenjaki.

ZA RAZVAJANE ZELODEJE

Svinjska pljučna pečenka

Ta nežni del svinjskega kareja narežemo na rezke in jih preslanimo z drobno narezano slanino, potlej jih pa dušimo na čebuli in presnem maslu do mehkega. Naposled pretlačimo omako, prilijemo nekoliko smetane in serviramo pečenko z rezanci ali s krompirjem.

Pašteta iz gosjih jeter

Jetra pečemo tako dolgo, dokler se ne izcedi kri. Ohlajena jetra pretlačimo, primešamo nekoliko stopljenega aspika (ali pa majonezo, ki smo ji primešali asplik), 1/2 l stočene smetane, žlico masti od pečenke, sol in ščepec belega popra.

Krema iz slanikov

7 slanikov namakamo v vodi. Potlej jih slečemo, odstranimo koščice in jih

narežemo na kratke rezance. Mleko zvrkljamo v majonezo, ki smo jo z gorčico in z vsemi potrebnimi začimbami začinili. Naposled dodamo še 1/2 l stočene smetane in kakšnih 15 dkg na drobno sesekljanih kislih kumaric.

Okusne francoske omake

K vsem omakam sodi majoneza. Pripravili smo jo z obilo olja in smo jo po okusu začinili z limonovim sokom, kisom, gorčico itd.

1. Sauce mousseline: v majonezo vmešamo tik pred serviranjem trdo stočeno smetano.

2. Sauce aurore: isto kakor šte. 1, samo da primešamo še žlico paradižnikove mezge.

3. Sauce tartare: v majonezo vmešamo na drobno sesekljano in olupljeno kisel kumarico, očistene sardele, kapre, peteršilj, čebulo in krebuljo.

4. Sauce verte: omaki pod št. 3 primešamo še pretlačeno špinačo.

Holandska kuhinja

Ze pri zajtrku opaziš na Nizozemskem, kako se holandska kuhinja razlikuje od kuhinj drugih narodov. Saj dobiš že na vse zgodaj zelo močan čaj v »kopjes«, t. j. majhnih skodelicah, iz kakršnih pijemo pri nas črno kavo. K čaju ti ponudijo bel kruh, obložen z maslom, gnjatjo, prekajanim mesom, jamom, ali pa s »točoc«, okusno, drobnoraznato čokolado. Holanci kaj radi polagajo na bel kruh »koek«, ržen, lečast kruh podolgaste oblike. Po takem obilnem zajtrku je seveda malica bolj skromna — skodelica kave ali »kopje koffee«, ki jo spiješ ob enajstih.

Pri nekakšni drugi malici, ali kakor jo oni imenujejo »koffietafel«, jedo Holanci ribe, rake, losose, pripravljene na vse mogoče načine, navadno s sadjem, majonezo ali solato. Ob štirih piijejo čaj z drobnim pecivom, »middageten« mu pravijo. Juhe ne jedo vsak dan, pač pa krompir; sku-

ljajo ga le v slani vodi in servirajo k zelenjavi. Radi ti ponudijo tudi več zelenjav v eni skledi, na primer korenje, grah in stročji fižol hkrati. Kadar pečejo meso, ga spečejo kar večji kos, tako da ga imajo za več dni. Režejo ga zelo tenko, kakor pri nas gnjat, in ga jedo v precej mastnih omakah.

Od močnatih jedi poznajo Holanci najbolj pudinge s sadnimi ocedki, uživajo pa tudi mnogo presnega sadja.

prom, nešteto paštet, zelenjavo iz Indije, ki ji pravijo »katjang«, in kisle kumarice, pripravljene na tucat načinov. K tem pikantnim slaščicam pa prigrizujejo neznanca, a dobro jed, »kroepoek« imenovano. Kroepoek je zmes iz carnalov in na olju pečenih zrn iz moke palmovega stržena.

Tujec, ki pride na Nizozemsko, največkrat niti ne ve, kaj je, pa vendar je s slastjo, ker so vse jedi neverjetno okusno pripravljene. (nfl)

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

ELIDA

mila

ELIDA BELI ŠPANSKI BEZEG
omamljivega vonja — snežnobele barve

Ime
jamči za
najboljšo
kakovost!

Po obedu, ki je navadno od 6.—7. ure, piijejo spet čaj v nešteti »kopjesih« in prigrizujejo čokoladne sladkorčke in pecivo.

Med značilne holandske jedi spada grahova juha; vanjo zakuhamo svinjsko ali prekajeno meso in je zelo redilna in mastna. Okusni so tudi »carnali«, majhni raki, ki jih olupljene skuhajo in pripravijo na več načinov.

Imenitne in obilne so »koffietafel« v raznih javnih »lunchroomih«, nekakih buffeti. Med obedi Holanci nad vse radi jedo tako imenovano »ape-nootjes« ali pindske orehe iz Nizozemske Indije. Iz teh orehov izdelujejo izvrstni pindski sir, ki ga mažejo kakor mezo na kruh.

Naposled naj omenim še znano »rij-stafel«. Preselite se v duhu v eno najlepših restavracij v Haagu. Tamkaj vas sprejmejo javanski natakariji v belih oblekah in z belimi fesi. Postrežba je docela neslišna. Veliko najboljše debelozrnatega riža oblože s 24 skodelicami z vsemi mogočimi jedmi. V njih dobiš majhne koščke pečenega svinjskega mesa s pikantno omako, pečena jetra s španskim po-

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam, ker na pogled skrajšajo in razširijo postavbo.

Če si drobna, ne imej prevelikih žepov, ker bodo učinkovali okorno; majhnim in debelim žepom jih pa sploh ne priporočam,

TUDI ZA POMLAD KUPITE

pri PAULIN-u
V LJUBLJANI, KONGRESNI TRG 5Ker boste za manjši denar imeli lepši model,
elegantnejši kraj in boljšo izdelavo

Skrivnost logarske hišice

Roman Angl. napisala Elinor Glyn. — Prevedel Z. P.

I

Pod egiptovskimi piramidami

Sfingino obličje je obkrožal večni smehljaj. Bilo je ob dveh zjutraj; vsi tuji so se z vrtili v Kairo in samo še dva Arabca sta postopala v bližini fantič, ki je držal Tamarino kamelo. Toda tudi onadva sta se po malem oddaljila. In tako se je zgodilo, da je — ne oziroma se na Hafisa, stala sama v neskončni puščavi, sama s svojimi mislimi in s sfingo.

Grozljivo in skrivnostno obličje je zrl naravnost vanjo; njegov kamnitni mir ji je vrtil v možgane. Zdelo se je, da se to bitje norčuje iz vsega človeštva in da šepeče: »Posmrtnega življenja ni; veselje se sedanosti, jejte, pijte in bodite dobre volje, zakaj jutri boste že mrtvi. Jaz pa, ki tu sedim in vem, vam pravim: »Posmrtnega življenja ni!«

»Stvari, ki jih lahko otipljete in telesno čutite, so edine vredne, da stegnete roko po njih.«

»Ne — ne,« je dejala Tamara polglasno predse; »nočem — nočem verjeti!«

»Nesposobnost,« je govorila sfinga. »Kaj je tvoja duša? In če jo imaš, kaj si doslej storila z njo? Ali sploh kaj pomeniš na svetu? Ne! Po ukazih drugih si živela, svoj jaz in svojo samobitnost si našteptati že štiri in dvajset let, od tistega trenutka dalje, ko si prvič spregovorila. Samo odmev je tvoja duša. Pokaži jo, ako jo imaš! Ali imaš svoje lastno mnenje? Niti iskrice ne! Izreke ponavljaš, ki so te jih naučili kot edino zveljavljene odgovore na vsa vprašanja. Verjem mi, da nimaš duše. Sezi po tem, kar moreš doseči — po telesu! Telo prav gotovo imaš; ujemij vse, kar ti lahko da, saj tako nimaš dovolj močne volje, da bi stremila po višjem. Primi, kar moreš, bečna slabotnica! — To je modrost, ki jo pridigujem že od pamtike.«

Tamara je dvignila roke v bran, toda čutila je, da ji sfinga resnično govori. Da, njeno življenje je podobno živini na paši. Toda ali je že prepozno, da bi se spremenila? Ali ima mar toliko poguma? Ali si upa mar samostojno misliti? Ako nima poguma, je pametnejše, da posluša sfingino prerokovanje: »Jei, pij in bodi vesela, zakaj jutri boš že mrtva!«

Prenasičena sinjina neba jo je malo pomirila in ji vlila novega poguma.

Ali je mar na svetu kje dežela, ki bi utegnila pričarati tako safirnosinje nočno nebo kakor Egipt? Soparica je bila tolikšna kakor podnevi. Kako pametna je bila, da je odvrkla vezi konvencionalnosti. Mnogo poguma je bilo treba, da je prišla to noč sama sem, to noč, ki je zanjmo med poslednjimi v Egiptu. Skoraj bi se bila nasmehnila ob spominu na obraz Millicent Hardcastle, ko ji je prvič omenila to svojo željo.

»Draga moja Tamara,« ji je dejala varuhinja dostojnosti, »kolikšno nenavadno početje za žensko! Ob dveh zjutraj bi se hotela sama napotiti k sfingi? Ali bi se ne zdelo ljudem to zelo čudno?«

Tamara je nekaj hipov oklevala, potem je pa vendar ostala pri svojem.

»Da morda — toda veš, Millicent, zdi se mi, da mi je to vseeno. Ta ogromna obklesana skala je napravila name čuden vtis. Postala sem zamišljena. To sliko si moram natanko in jasno vtisniti v dušo; moram iti tja.«

Tudi plaša pripomba mrs. Hardcastle, da bi lahko opravila svoj obisk tudi v primernejši uri, pri Tamari ni zalegla, in medtem ko je njena prijateljica spala v udobni postelji v hotelu, se je Millicent s samozavestnim, vznusenim, hkratu pa z nekam tesnobnim občutkom učenca, ki izostane iz šole, odpravila na pot.

Pokojni mož Tamare Lorainove je bil v vsakem pogledu častivreden angleški zakonski mož. Lepo je ravnal z njo in prijetno je bilo njuno domače ognjišče; samo to je zahteval od nje, da je deset mesecev na leto preživela na kmetih, in nikoli ji ni dal povoda za ljubosumnost. Ni se mogla spomniti, da bi ji bilo ob njegovem prihodu ali ob njegovem odhodu kdaj koli srce počasneje ali burneje utripalo.

Ljubila ga je prav tako, kakor je ljubila svoje sestre, svojega brata ali svojega očeta; nič bolj in nič manj. In ko ga ji je pred dvema letoma pobrala pljučnica, je

žalovala za njim, kakor bi bila žalovala za drugimivojci.

Tamarina družina je bila zelo normalna!

Stoletja in stoletja so živeli na istem posestvu; nasproti svojim sosedom so zmerom storili svojo dolžnost in se potrudili, da ostanejo vzorni vzorni angleški družbi, ki zdaj toliko o njej govore, da se izprija.

Med njimi so bili člani parlamenta, sprva liberalno, kasneje pa unionistično usmerjeni. Vrli generali, podjetni lovci so bili tudi vmes. Dobrodelnim zbirkam niso nikoli odrekli podpore, bili so pravoverno in strogo cerkveni, skratka, spoštovanja vredni člani angleške družbe.

Pisali so se za Underdowne in Underwood se je imenovalo njihovo posestvo. Da je Tamara med vsemi Mabelami, Gladysami in Dorothejami dobila rusko ime, je bil menda že kar migljaj, da ji je usoda določila drugačno pot kakor njenim sestram. Že njeno rojstvo ni šlo Underdownovim v račun.

Njena mati, lady Gertruda Underdownova, se je sprijateljila z ženo prvega tajnika na ruskem poslanstvu. Tujcev v družinskem krogu niso nič kaj radi videli. Namesto da bi prebila takrat samo meseca maj in junij v Londonu, kar ji je po vsej pravici šlo, je lady Gertruda tisto leto vztrajala pri tem, da preživi še mesec julij v družbi svoje prijateljice Vere in se nauži življenja.

Grof je mrmral, naposled je pa vendar privolil. Ko mu je čez nekaj časa žena povila četrti deklico in so ga prosili, da bi smela knežinja Vera biti otroku za botro, in da bi novo zemljanko smeli krstiti z ruskim imenom, se mu je zdelo prav, da se srdi na usodo.

»Eksotična neumnost,« je krstil take muhe. Ker je bila pa lady Gertruda zelo bolna, ji je moral izpolniti željo. Svečano so opravili krstitev in dete je dobilo ime Tamara. Kasneje ni bilo več nobenih ruskih objestnosti v družini; sin in dedič, ki je zagledal leto dni kasneje luč sveta, je dobil preprosto ime Tom, hkratu se je pa lady Gertruda poslovila od sveta in se umaknila v družinsko grobnico v underwoodski cerkvi.

Vsi otroci so bili imenitno vzgojeni; neka teta jim je nadomestovala mater. Otroška leta so prebili na kmetih; komaj so dekleta dorasla, so jih predstavili na dvoru in tam so preživela pošteno dolgočasno sezono z raznimi svojimi sosedami.

Dve od njih, med njimi Tamara sta se dobro poročili, in s tri in dvajsetim letom je postala Tamara imovita vdova.

Predpisano dobo se je oblačila v žalne obleke, ukvarjala se je s svojimi stvarmi in je naposled brez posebne nejevolje izročila svoje posestvo neki prav nič ljubljeni svakinji. Skoraj dve leti po moževi smrti, ko je že svojo žalno obleko zamenjala s sivo in vijoličasto, se je dala svoji prijateljici Millicent Hardcastlevi pregovoriti, da jo spremi na potovanje v Egipt. Millicent se je hotela tam popraviti po preboleli influenci.

Potovanje v tujino je bilo za Underwood veliko razburjenje. Dalje kakor do Dresdenu ni bila še nobena potovala; tam se je namreč vsaka od njih leto dni učila nemščine, preden so jo predstavili na dvoru.

Kakšen je le bil učinek Egipta na Tamarino dušo? Morda ji je Egipt malo odprl oči; morda se je nečesa v njeni notranjosti dotaknil, česar se je v svojem življenju morda samo dvakrat zavedela. Tam jo je vse spravilo v nekakšno prijetno razburjenje. Nekoč, ko se je ponoči vozila z neke vrtno veselice po pomarančnih vrtovih Gezireha, jo je soparica vzdvihla tako opojila, da ji je kri zaplala v sencah. Zdelo se ji je skoraj krično, da vpliva vse tako na njene

čute; zakaj vse kar je namenoma godilo čutom, je bilo v ozračju Underwooda zmerom obsojanja vredno. Čuti so bili nekaj nespočodobnega; teta Klara ni mogla razumeti neokusnosti Vsegamogočnega, da jim je dovolil pravico občanka v človeškem telesu.

Tedaj je začela sfinga spet pogovor s Tamaro, toda tokrat z glasom nekega mladega moža, ki je zdajci vstal iz peska, kjer je dole ležal zleknen in neopazno.

»Lepa boginja, kajne, madame?« je dejal.

Tamarina jeza spricho neznančeve predznosti je narasla, ko je po naglasu spoznala, da je tujec.

Njegov glas je bil nenavadno prijeten, globok in zvonek; »pre-drež« je bil več ko šest čevljev visok in je bil ne glede na svoja široka pleča in mogočno prikazen skorajda vitek kakor Tamara sama.

Ni mu vedela odgovora. Govoril je bil s tolikšno nepriljenostjo in s tolikšno neskrbnostjo — kakor govori človek, ki je vesel, da je našel enako mislečo dušo, in ki od nje s pravico terja simpatijo. Razen tega je bila Tamara spricho nenadejane prikazni prestrašena, zakaj mislila je bila, da je sama. Naposled je pa vendar odgovorila: »Da.«

»Večkrat pridem ponoči sem,« je nadaljeval neznanec, »kadar se ti preletijo tuji vrnejo v svojem pre-kletem vlaknu v mesto. Takrat je sfinga samo moja in takrat mi pripoveduje. Tudi vam se je tako zgodilo, ali mar ne?«

»Da,« je spet povzela Tamara. Brezmejno se je sama sebi čudila, da je sploh odgovarjala.

V 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Skrobi in svetločista srajce, ovrtačke, zaplestnice itd. Pere, suši, munga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in puh

tovarna JOS. REICH
LJUBLJANA

»Sprva sem se razsrdil, ko sem uzrl na obzorju vašo kamelo in vas, ko ste jo razjahali, sedli na pesek in se čudili. Rad, jo imam zase, prav samo zase. Toda ko sem vas opazoval, sem sprevidel, da niste tujka, kakršne so druge, in mi zaradi tega ne boste v napotje.«

»Res?« je dejala Tamara. Človek v njej je doimel okoliščine, »Underdown« se je pa srdil spricho tolikšne netaktnosti.

»Da,« je malomarno nadaljeval, »človek si tega obraza ne more ogledati brez občutka, da smo mi vsi pošteno neznačajni, kajne?«

»Da,« je odgovorila Tamara.

»Koliko tisočletij že oznanja to resnico človeštvu! Toda kadar si ogledujem te večno prihajajoče izletnike, se mi zdi, da bom znorel od gneva. Najrajši bi vse podalil!«

Stisnil je pesti in njegove oči so zažarele. Tamara mu je pogledala v obraz. On se pa ni ozrl nanjo, temveč je gledal sfingo.

Opazila je, da je njegova zunanost nenavadno mikavna — čeprav mu ni sešil obleke angleški krojač, in se ni znal prav ponašati z njo. Njegova obleka je bila iz sive flanel, njen kraj čudaški, njegovi škornji pa takšni, da bi se jim bil njen brat Tom objestno posmehoval. »Underdown« v njej ji je šepetal vprašanje, ali je ta neznanec sploh »gospod«. Ko je pa v mesečini obrnil obraz k njej, se je razblinil sleherni dvom. Zdelo se ji je celo, da bi utegnil biti celo prav imeniten gospod.

»Ali bi hoteli videti prizor iz Tisoč in ene noči?« jo je vprašal.

Tamara je vstala. Tega pogovora mora biti konec... in vendar —

»Da, prav rada,« je odgovoril človek v njej.

»Sfingino uletje je pretrgano,« je spet povzel, »in ničesar mi ne more več zaupati, če ste vi v bližini, pa tudi vam ne, če sem jaz zraven. Zato je boljše, da greva in si skupaj ogledava še kakšno drugo zanimivost.«

»Kakšno?« je vprašala Tamara. »Sejkovo vas tam doli. Polovica ljudi, ki prihajajo sem, niti ne ve zanj, druga polovica bi se pa bala ponočne jeze skozi vas; mene pa dobro poznajo — pod mojim varstvom so.«

Ne da bi se še dalje obotavljal, je poklical Hafisa s kamelo, pogovoril se je z njim po arabsko in se je pripravil, da bo Tamari pomagal v sedlo. Ko se je naravnala v visokem sedlu, se je zdelo sama sebi ko hipnotizirana. Zavedela se je, da se bo prihodnjo minuto podala sama z nekim tujcem v popolnoma ji neznano pokrajino; in vendar ni mislila na vrnitev.

»Na čem boste pa vi jahali?« je vprašala.

»Pazite,« je dejal in lahno in čudno zažvižgal; v odgovor se je oglasilo rezgetanje konja, in skoraj isti mah je pripeljal droban rjav fantič prekrasnega arabca iz sence mogočnih skal.

»Vzel ga bom s seboj,« je dejal. »Pretekli teden sem ga kupil, pa me že pozna.« S prožnim skokom se je zavihtel v sedlo, in Tamara, ki je že od nekdaj občudovala Toma pri jezi, si je po tistem dejala, da ni še nikoli videla nikogar, ki bi se zdel tako zrasel s konjem kakor ta čudaški tujec.

»Bržčas je kakšen Avstrijec,« si je mislila in je s pravo, samo Anglezem svojsko oholostjo pridelala: »Samo Avstriji so nam podobni.«

Zdelo se je, da so mlademu možu njene misli popolnoma nepomembne. Spodbodel je konja in šinil mimo sfinge pred njo — bržčas proti puščavi. Ko je jahal tako pred njo, se Tamara ni mogla vzdržati, da bi ne občudovala pravilnih oblik njegove postave. Nekaj je bilo pribito — jahati je znal — in njegova zunanost je zbujala gospodski vtis. Potlej se je zavedela, da je njeno početje na moč čudna pustolovščina, in lahna rdečica ji je zalila lica, ko se je spomnila, kako osupla bi bila Millicent Hardcastle ali pa kateri koli član njene družine spricho njene drznosti. A ker je nočjo prišla že navzkriž z vso dobro vzgojo, naj se še ta dogodek razvija po mili volji.

Njen mladi spremljevalec je jezditel pred njo, dokler nista prišla v ravnico; tam je pridržal konja in počakal nanjo.

»Vidite,« je dejal, »obšla bova tele bregove, potlej bova pa jezditel skozi vas. Treba si je samo misliti, da je že od nekdaj tako.« Kmalu nato sta prišla v malo vas s silno ozkimi ulicami. Temačne hiše so se zdele skrivnostne in človek se je nehote vprašal, kaj neki se dogaja za temi zamreženimi okni. Tu in tam je švignila visoka modro oblečena postava okoli opla. Povsod je vladala globoka tišina, in mesečina je risala ostre sence.

Včasih se je zablisnila zdaj iz te zdaj iz one čudno nizke kočee rdečkasta luč, in pogled v notranjost jo je razkril nekaj Beduinov, čepečih v krogu okoli ognjišča.

Ničeselega ni bilo na njihovih obrazih; globoko resni so bili njihovi pogledi...

Iz ene izmed najtemnejših in najozkih ulic se je slišal ropot bobnov, skrivnostna godba in petje. Skozi polpriprte oknice je padal pramen luči na uličico in osvetljeval skupino Arabcev, držečih pred obzidnimi vrati kamele.

»Zenitovanje,« je dejal Tamarin spremljevalec. »Spremliti so nevesto. Prav poseben užitek je, če dvigneš pajčolan in uzreš črn obraz! Vsaak po svojem okusu!«

Tamara se pogledala k oknu. Kdo ve, kaj se dogaja tam zgoraj; ali so mar tudi druge žene navzoč? Tako rada bi bila vprašala.

Mladi mož je opazil njeno obotavljanje in je lakonično vprašal: »No?«

»Ali imajo tam zgoraj svečanost?« je vprašala Tamara, samo da je nekaj rekla.

»Kajpak! poroke in pogrebi — oboje sta vzroka za družabnost. Arabci so pametni — vse prepu-

Tisoč je bolezen,
a zdravje samo eno!

Bili zdravi ali bolni, ako še ne poznate RADENSKEGA zdravilnega kopališča, zahtevajte s kratko dopisnico prospekte in navodila od uprave

Radenskega kopališča,
Slatina Radenci
(pri Mariboru)

stijo usodi. Če nečesa ne morejo doseči, ne hrepene po nedosegljivem. Modrijani so!

Skupina pred vrati jima je zastavila pot, naspol preteče, naspol dobrodušno.

»Ze prav, ze prav,« je vzkliknil Tamarin spremljevalec in odjahal naprej. Potlej je smeje se potegnili iz žepa prgišče srebrnikov in jih vrge med ljudi, rekši jim nekaj veselega po arabsko in kažoč na hišno okno. Potlej je segel po vajah Tamarine kamele in spodbodel svojega konja.

Domačini so se smejali in se trkali za novice, onadva sta se pa srečno izmuznila skoz. Dokler nista prišla v neko tiho uličico, nista spregovorila besede.

»Včasih utegniti biti prav neprijetni,« je dejal tujec, »vendar je zabavno, če si človek vse to ogleda. Tukajle stanuje šejk. Domišljuje si, da so piramide njegove, prav tako kakor si kediv domišlja, da je ves Egipt njegov. Življenje je zvečine sestavljeno iz samih prividov.«

Tamara je zdaj bolje videla neznančev obraz, ko je zrl k njej navzgor. Imel je majhne brčice in nenavadno tanke ustnice, skoraj prelepe za moškega, se ji je zdelo; toda ta mehkočba se je izgubila v ostri in energični potezi okoli spodnje čeljusti. Temne in sanjave so bile njegove oči, spominjajoče po obliki na jutrova; toda zdelo se ji je, da bi utegnile prav tako biti sinje ali pa sive podnevi. Njegov obraz je ostal resen, medtem ko je govoril. Ko sta pa zavila okoli prihodnjega ogla, se mu je razlezel nasmeh po obrazu, in zdel se je kakor spremenjen — podoben neskrbno veselemu otroku. Dve kozi sta se bili odtrgali v sosednjih si stajah in sta se na sredini ceste sprijeli. Neznanec je ustavil konja in opazoval prizor.

»Sleheri boj mi je všeč,« je dejal.

Tamara je premišljala, zakaj se zdi sama sebi tako neboljena. Na jeziku je imela sto vprašanj za svojega čudaškega spremljevalca. Kdo neki je? Česa išče pri sfingi in zakaj se sploh potika po Egiptu? Zakaj jo je ogovoril, pa je bil vendar ves čas med vso jezo tako popolnoma ravnodušen? Ničesar je ne vpraša in niti najmanjše radovednosti ne kaže. Jezilo jo je — in vendar ni vedela prav, zakaj.

Kmalu sta prišla na koncu vasi mimo neke mlake, ki je še ostala od splahnelega Nila. Polna luna se je zrcalila v njej. Pokrajina je bila očarljiva; piramide so bile ovite v nežno rdečico, vsa ostala okolica je plaval v safirnosinji luči, ki je ni mogoče primerjati s sinjezeleno mesečino v drugih deželah. Nikjer se ni slišal niti glas, mrtvaško tiha in kakor izumrla se je zdelo vsa narava. Onadva in gonjaka so bili sami v tej skrivnosti polni mesečni noči. Pred njimi se je dvigala vrsta temnih dreves, obrobajočih cesto; po malem sta jahala proti cesti.

»Mislim, da se nameravate vrniti v hotel?« je vprašal tujec. »Spremil vas bom.«

Popela sta se na nasip in že sta stala v drevoredu, ki drži proti Kairu.

»In vi?« je ušlo Tamari, »kam ste vi namenjeni?«

»Včasih v peklo,« je odgovoril in njegove oči so postale motne; »nočoj pa pojdem za spremembo v posteljo.«

Tamara je bila v zadregi. Sama sebi se je zdelo tako vsakdanja, in malo se je tudi sama nase jezila. Čemu neki ga je le to vprašala? Tedaj si je konj kar na lepem brez slehernega vzroka privoščil nekaj skokov, toda njegov jezdec se ni prav nič zganil. Samo zasmejal se je in dejal: »Le, le, lepa moja, tako si mi všeč; zdaj vsaj vem, da je kaj življenja v tebi.«

Ko sta se bližala hotelu, je mislila Tamara samo na to, da bi je nihče ne opazil. Vsaj nihče, ki bi lahko Millicenti povedal, da je imela spremljevalca. Pobesila je glavo in je zelo okorno dejala mlademu možu, ki je spet jahal poleg nje: »Zdaj sem že na varnem, hvala vam; ne bom vas več nadle-

SMRT PLES'AVOSTI! "MORANA" PRAVO ČUDO!

"MORANA" JE USAVRŠENA. ODPRATI PRILJAJI EKCEME, JAČI IN HRANI LASIŠČE. TAKOJ USTAVI IZPADANJE LASI. LASJE PORASTEJO TUDI NA PLES'ASTOM MESTU. CENA STAKLENICE DO POVZETJU DIN 40.- POŠTNA DIN 7.-

MODERNA KOZMETIKA - SPLIT - MORANA DIPLOMIRANA V LONDONU S OF GRANDPRIX IN ZLATO KOLAJNO

Cene našim malim
oglasom so zmerne in
času primerne!

govala. Zbogom! Prav hvaležna sem vam, da ste mi pokazali novo pot nazaj.

Pogledal jo je, in hudomušen nasmeš mu je zaigral okoli ustnic. »Da,« je dejal, »bodite brez skrbi, pri vratih se bom poslovil.«

Tamara ni nič odgovorila in kmalu sta prišla do poti, ki je držala k hotelu. Tam je pridržal konja.

»Mislim, da se bova lepega dne spet srečala. Tukajšnji domačini poznajo pregovor: 'Tisti, ki se srečajo pred mrakom, se ne razstanejo do prihodnjega mraka.' Domačini si domišljajo, da umejo iz deževnih kapelj prerokovati bodočnost. Pa lahko noč!«

Se preden mu je mogla odgovoriti, je odjahal za hotelom v hrib in zavil potlej po pešeni poti na desno. Zdelo se je, da se mu mudi v puščavo.

Kam, za pet ran božjih, je bil namenjen? Morda k vragu? Tamara ni bila mnogo dala, če bi bila to vedela.

II

Podzavestno hrepenenje

Ko se je drugo jutro Tamara zbudila, se ji je nočni sprehod zdel kakor sen.

Dolgo je sedela v svoji sobi ob oknu in je zrla predse v zeleni svet in na Kairo. Trudila se je, da bi domela vso snočnjo dogodivščino; premišljala je, kdo neki je bil tujec in kakšen je njegov obraz, poudarjeni, zlasti pa, kam je odjezdil v puščavo. Potlej se je čudila sama sebi. Vsa stvar je bila tako tuja njeni naravi, bila je tako nenavadna in se ni nič strinjala z njenim vzorno nadzorovanim in z dostojnostjo prežetim življenjem. Ali je bilo mar res kaj resnice v misli, ki ji jo je navdahnila sfinga? Priznala si je, da so ji doslej res drugi vladali in da sama nikoli še z mezinem ni ganila, da bi začrtala duši lastno pot.

Bila je nadvse tenkočutna. Neznane skoraj zaničljivi nasmeš ob slovesu jo je hudo zbolel. Zavedala se je, da se je smejala njeni prenapeti spodobnosti, ker se je hotela že pred hotelom znebiti spremljevalca. Prav gotovo se mu je zdelo še marsikaj smešno, kar je storila. To ji je omajalo ravnotežje; z nestrpnim gibom si je popravila lase s čela. Prav nič ni bila zadovoljna sama s seboj in čuden nemir jo je spreletaval.

»Nič mi ne poveš, kako je bilo na nočnem sprehodu pri sfingi, Tamara,« je čemerno dejala Millicent Hardcastlova pri zajtrku. Obe sta bili še oblečeni v jutrnje halje in sta zajtrkovali kar v sobi. »Ali je bilo lepo in ali si res učkala, da so vsi izletniki odšli?«

»Prekrasno je bilo!« je odgovorila Tamara; naslonila se je nazaj in zaspano zrla v daljavo. »Izletniki so vsi odšli, in sfinga me je navdahnila, da sem o marsičem razmišljala. Tako vsakdanji ljudje smo, Millicent!«

Mrs. Hardcastlova jo je začudeno, skoraj užaljeno pogledala, ločev v zraku s skodelico kave ravnotežje.

»Kar čudi se, Milly — res je pa vendar! Vsak dan počemno isto — vsak dan mislimo isto, skratka: docela nezanimivi ljudje smo.«

»In to norost ti je navdahnila sfinga?« je vprašala Mrs. Hardcastlova.

»Da,« je odgovorila Tamara — in rečica ji je bušila v obraz. V vsem svojem življenju se menda ni nikoli zamolčala kakšne skrivnosti. Sedela sem na pesku, Millicent, nasproti čudnemu kipu, in zdelo se mi je, da se mi smehlja in se norčuje iz vseh malenkostnih stvari. Zdajci se mi je pa zazdelo kar smešno, da nam je toliko mar, kaj svet reče in misli. Nehote sem se spomnila časov, ko sva bili skupaj v Dresdenu. Kako dolgočasno je bilo življenje od tistih dob! Ti imaš vsaj otroke, torej je v tvojem življenju več vsebine kakor v mojem. Prav za prav sva se pa obe samo pasli — kakor ovce!«

Tedaj se je Mrs. Hardcastlova skoraj raztogotila. »Ne strinjam se s tvojimi nazori,« je odgovorila, »zakaj življenje nama je prineslo toliko lepega in prijetnega, in upam, da sva obe zmerom storili svojo dolžnost.«

S tem je bila zadeva pri kraju. Ni dvoma: dolžnost sta obedve prav gotovo izpolnili. Po zajtrku sta se odpravili na izlet z osli; zvečer sta se morali o pravem času vrniti v Kairo, ker ju je kot odlični Angležini povabil konzul na ples pri kedu. Drugo jutro sta se pa nameravali že vrniti v Evropo.

Mrs. Hardcastlova ni mogla več vzdržati brez svojih otrok. Njeno potovanje je trajalo samo kratke štiri tedne; danes je bilo 27. decembra, in mož in otroci so jo klicali nazaj.

Tamara je kajpak lahko ukrenila do svojih glav. Najmanjši vzrok bi ji bil dovolj, pa bi še ostala v Egiptu.

Toda usoda ni hotela tako!

ARTIST BUX

VELIK ROMAN
IZ CIRKUŠKE-
GA ŽIVLJENJA

Napisal Hans Possendorf

Za pravilne odgovore na vprašanja, nanašajoča se na razplet tega romana, razpisuje uredništvo „Družinskega tednika“ 12 denarnih nagrad v skupnem znesku 2500 din

8. nadaljevanje

Feodora Prastelnyjeva se je točno vrnila v opero; po gledališču je spremlila gospo Klattejevo na njen dom in se je tam sestala z očetom, kakor sta se bila domenila. Kmalu po polnoči sta bila Prastelnyjeva spet v hotelu. Pol ure kasneje, ko je bila Feodora prepričana, da njen oče v svoji sobi že trdno spi, je spet odšla iz hotela in se je odpeljala k cirkusu.

Veliko mesto šotorov in voz je bilo že vse razdejano. Sedeži, luči, aparati artistov — vse to je bilo že pospravljeno iz velikega cirkuskega šotora. In prav v tistem trenutku, ko je prišla Fedo tja, so začeli na škripcih po malem spuščati ogromno platneno streho k tlom. V poltemi se je zdelo, kakor da bi se veliki cirkuski šotor pred njenimi očmi pogrezal v zemljo; čez nekaj minut so štrleli samo še trije visoki mlaji v nočno nebo.

S težavo se je Fedo prebrinila do Buxovega stanovanjskega voza. Na zaklenjenih vratih je visel listič: »Sem pri živih v šotoru.« Fedo je začela znova iskati. Morala je hudo paziti, da ne bi prišla pod kakšen voz. Vseposvoda so se premikali tovorni avtomobili in težki vlačilci, prevažaje stanovanjske, živilske in druge vozove na tovrstno postajo. Pred nekatere vozove so bili vpreženi tudi težki konji. Vseh sedem sto ljudi, kolikor jih je cirkus Kreno premogel, je pridno kakor mravlje tekalo sem in tja. Po zraku je kar vršalo klicev vodilnih delavcev; škripanje voz in rožljanje verig se je mešalo z brnenjem neštetihih motornih vozil. Zemlja je bila razrita kakor na bojišču. Kakor vojskovodja, ki vodi bitko, je tekal nadzornik Friedenthal po tem kaos okoli, povsod brž in razumljivo ukazuje in pomaga. Njegov tovariš nadzornik Wagner je bil že zdavnaj na postaji in je urejal tovrstneje.

»Pusti tale voz, človek božji! Najprej se loti teh dveh opileh vozov; ta dva morata še s prvim vlakom!« je slišala Fedo čisto blizu sebe znani ji Berlinčanov glas.

»Halo, gospod Friedenthal!« Nadzornik je stopil bliže, spoznal Fedo in vprašal: »Nu, kaj pa vi tukaj? Ali mar Buxa iščete? Tam, kjer pravkar šotor zlagajo, tam bo!« Z roko je pokazal na skupino voz in ljudi.

»Samo pazite! Kurja očesa so v življenjski nevarnosti! Pa na svidenje!« In že je Friedenthal odbrzel na drugi konec.

»Dober večer, draga gospodična! Res lepo, da ste prišli!« Bux je stopil k Feodori in ji ponudil mezinec svoje umazane desnice. »In hvala vam tisočkrat za prelepi vneč! Vi in vaš gospod oče sta mi pripravila res veliko veselje!«

Fedo si je Buxa smehljale se ogledovala. Oblečen je bil v rumen delovni plašč, na glavi je pa imel potovalno čepico.

»Čudite se mojemu kostumu? Da, prišli ste kakor nalašč k zanimivemu delu, k pospravljanju. Skoraj sem že gotov, potlej vam bom pa pokazal malo... Pozor! Zdaj pridejo eksoti; cebre brcajo!«

Potegnil je Fedo vstran, zakaj pravkar je prihajala mimo čreda kamel, bizonov, ceber in še drugih eksotičnih živali.

»Kje so pa vaše živali?« je vprašala Fedo in se iskaje ozirala naokrog.

»So že v vozovih!« je dejal Bux in pokazal na zaklenjene vozove. »Tole je Juditina kletka, pa tudi Tedi in Marjetica imata svoj prostor zraven. Tukajle sta pa Anton in Moric.«

»Koliko pa imate vseh voz?« »Mislite, koliko jih ima cirkus? Kakšnih 270 jih bo že. Svojih imam pet: razen tehle dveh živalskih voz in svojega stanovanjskega voza imam še kopalni voz za Antona, enega pa še za hlevji šotor in za potreščine.«

»Kje je pa Brama?«

»Ta že pošteno pomaga pri nakladanju na tovrstni postaji. Zato pa dobim zanj hrano zastoj. Za prevoz dobi z Dakjem vred poseben vagon.«

»Pa štorilja in Vranček?«

»Alijevo gnezdo je v moji kuhinji, Vranček pa kraljuje med vožnjo na moji postelji!« — Bux se je obrnil k Tomu: »Ko bo šotorski voz gotov, povej gospodu Friedenthalu, da smo pripravljeni za odvoz!«

»Kako pa vi sami potujete?« je vprašala Fedo.

»V svojem stanovanjskem vozu, seveda. Lahko bi že zdaj legel v svojo posteljo, ako bi hotel, pa bi spal kar do Rima.«

»Imenitno!« je vzklila Fedo. — »O, zdaj pa prihajajo sloni!«

Počasi se je pomikal mimo veličasten sprevod dvajsetih slonov. Na čelu je topal hlevar Marow z največjim debeločkom. Drugi so sledili po velikosti. Vsako žival je vodil s kavljastim drogom oborožen streljaj za uho.

»Ali imate za vsakega slona posebnega streljaja?«

»Ne, zvečine jih vodijo artisti, ki sicer slonom niti blizu ne pridejo. Kadar pospravljamo, morajo vsi priskočiti na pomoč. Sicer bi ne mogli tega ogromnega dela tako hitro opraviti.«

»Vi tudi?«

»Ne, jaz pa ne; s pogodbo sem se oglasil temu, ker imam že itak dovolj skrbi s svojo družino.«

»Ali so konji že vsi na postaji?«

»Zvečine že. Naših dve sto petdeset konj nam dela najmanj preglavic. Najnevarnejša je zadeva s sloni. Ako bi se utegnili eden izmed njih prestrašiti in bi zbežal, pobesniijo zvečine vsi; potlej: Bog nam pomagaj! Vse podro, kar koli jim pride na pot. Zidove porušijo kakor papirnate hišice in nič, prav nič ni varno pred njimi.«

»Kdo pa lahko slonu kaj žalega stori? Česa neki naj se tak orjak prestraši?«

»Podgane recimo ali pa mačke.«

»Zdaj se spet norčujete iz mene?«

»Ne, še malo ne! Samo malih živali se sloni boji. Zakaj? To je ena izmed mnogih skrivnosti slonove duše. Če pa pomislite, da se mnogo ljudi nedolžne žabe bolj ustraši kakor še tako velikega psa ali konja, potlej boste že razumeli. — Toda pustiva to; rad bi vam še pokazal, kako zložijo veliki cirkuski šotor!«

Medtem ko je Fedo stopala z Buchsbaumom v drugo smer, ga je vprašala: »Jutri zvečer bo gotovo že vse pospravljeno?«

»Jutri zvečer? Čez dve ali čez tri ure ne boste na tem prostoru videli niti žeblija več. Pospravljati začnemo že med predstavo. Živali, ki so svoje točke končale, pošljemo takoj na postajo.«

»To je vendar nemogoče, da bi vse to cirkusko mesto v treh ali štirih urah izginilo s površja zemlje!«

»Ako imate toliko potrpljenja, boste lahko videli na lastne oči.«

»Ali je ravnatelj tudi zmerom poleg?«

SOKOLSKI DOM ŠIŠKA

telefon 33 87

predvaja 24. in 25. aprila 1937

»KNOCK OUT«

V glavnih vlogah: Anđ Ondra in Max Schmelling

KINO TALIJAN KLANJ

predvaja v soboto 24. IV. ob 20.30 uri in v nedeljo 25. IV. ob 16. in 20.30 uri

»ZMAGA SRCA«

V gl. vlogah: K. Ludwig Diehl in Dorothea Weick

KINO SOSTANJ

predvaja v četrtak 22. t. m. ob 20. uri in v soboto 24. t. m. ob 20. uri večfilm

»KIRURG HOSPITALA ST. GEORGE«

Mirna Loy in Clark Gable

Dodatek: nov tednik.

V nedeljo 25. t. m. ob 15. in 20. uri

»DAMA S KAMELIJAMI«

Greta Garbo

Dodatek: nov Foxov tednik.

Bux jo je prijel za obe roki. »Feda, najprej se mirno in pametno in pošteno pogovoriva; hočete?« Priklimala je in pri tem si je mislila: »Kako čudno je življenje! V cirkusnem vozu se vozim po Firenci in se menim s klovnom o ljubezni!...!«

»Prav odkrito mi povej, Feda, kaj bi mi rekel tvoj oče, ako bi se zdaj peljal s teboj v hotel in bi mu dejal, da bi te rad vzel za ženo? — Zakaj ne odgovoriš?«

»Seveda ne bi privolil, je naposled tiho odgovorila.

»Vidiš, sama veš, kako je. In tvoj 'seveda' nama obema izreka obsodbo.«

»Zakaj me pa ne ugrabiš?«

Bux se je moral nasmešiti. Spet bi mu rada vsilila to preteto cirkusko romantiko, ki so je polni možgani mešanec, ki se pa artistom o njej niti ne sanja.

»Ker bi čez nekaj dni pisali časnik: 'V Firenci je ugrabil neki cirkuski klovno mladoletno hčer nekega nemškega častnika. Mladi parček je sprejela ob prihodu v Rim policija. Klovna so aretirali, mlado damico so pa vrnili njenemu očetu.' — Mislim, da se z 'mladoletno' ne motim?«

»Ne, to res drži: stara sem šele devetnajst let in pol. — Kdo pa pravi, da se morava dati v Rimu aretirati; lahko bi se peljala kam drugam.«

»In moja pogodba, moji starši v Nemčiji, streljaja mojih živali, moje živali, ki moram zanje skrbeti...?«

»Torej ljubiš svoje živali bolj kakor mene?«

»Ne bolj, ljubim jih pa vendar. Razen tega obstoji na svetu še nekaj takšnega, čemur pravimo dolžnost, Feda! Za svoje ljudi in za svoje živali sem prevzel odgovornost in obveznost.«

Fedo mu je iztrgala ročici in si zakrila z njima obraz. Bux se je sklonil čezjo in se dotaknil z ustnicami njenih rjavih kodrov. Fedo je začela mlo jokati. Voz je jel spet tresti, in zdajci se je postavil čisto na pošev: bili so na tovrstni postaji in tovrstni avto je potegnil Buxov voz po klančini navzgor pred železniške vagon.

»Feda!« je mehko dejal Bux. »Poldrugo leto lahko živiš in delaš kar koli te je volja. Tako dolgo ostaniva dobra, pa res dobra prijatelja. Razumeti moraš, da imam kot artist prav posebno mnogo vzrokov, da ravnam korektno in pošteno. Na nikogar ne zažene meščanska družba tako hitro kamna, nobenemu stanu ne prisodi tako rada vsega slabega, kakor nam artistom. — Piši mi, kolikokrat in kako dolgo mi hočeš. Zmerom ti bom z veseljem odgovarjal. Nikar se pa ne sili, ako se ti ne bo več ljubilo. Nočem, da se čutiš vezano.«

Zmerom, zmerom ti bom pisala, dokler se ne bova spet videla!«

»Qui vivra verra!« je nejeverno zamrmral Bux.

Zunaj je nekdo klical Buxa. Bil je Dakje.

»Bolje je, da zdaj izstopiva,« je menil Bux. »Voz bodo porinili na vagon in koj nato ga bo lokomotiva potegnila na drugi tir.«

Skočil je dol in pomagal Fedi z voza. Brama je že čakal. Pri priči je spoznal Fedo in začel je besno striči z ušesi. Bux jo je potegnil vstran. Potem je Dakje slonu nekaj zavpil, in Brama je začel s čelom previdno porivati težki stanovanjski voz na železniško loto — natančno na sredino. Živ človek bi ne mogel točneje in bolj premišljeno ravnati.

»Ako me boš zdaj še spremil do hotela, boš nemara zamudil vlak,« je tiho dejala Fedo. Zdelo se je vsa strta.

»To bi ne bilo hudo; saj se lahko peljem s tretjim vlakom.«

»Bomo videli!« (Francoski.)

Listnica uredništva

Vse cenjene čitatelje »Družinskega tednika«, ki pišejo ali mislijo pisati za rubriko »Zrelo naših dni«, prosim uredništvo, da vedno pišejo samo na eni strani papirja, in sicer jasno in razločno, kajti nečisto pisane dopise vrže urednik po navadi neprebrane v kos. V svojih dopisih popisujte resnične dogodke, ki so se odigrali, zdaj, ne pa pred enim ali dvema letoma. Pišite, ako to, kar je res vredno opisa, kar se je res pripetilo, in za kar bi lahko tudi pred sodiščem pričali, če bi bilo treba. Dopisnik mora biti podpisan s celim imenom; dobro je, če ima tudi priče dogodkov, ki bi event. tudi pred sodiščem izpovedale, če bi šlo za kakšno kočljivo zadevo.

E. M. iz C. Imam vtis, da so vaše stvari deloma stare, deloma napuhane. Poskušajte kaj drugega napisati! Na vsak način bi vam priporočal, da stalno zasledujete našo rubriko in se učite na njej.

M. K. iz M. Vaš prispevek nismo mogli objaviti, ker smo takšne stvari že imeli v našem tedniku. Snov se mora menjati in mora biti čim bolj raznovrstna in poučna, pa tudi jedka, drugače nam utegnejo čitatelji pri »Zrelo naših dni« še zaspati. Skušajte torej opaziti kakšno prav zanimivo novost ali dogodek in ga popisati — dogodek, da bo zanimiv za prav vsakega našega bralca, ne pa samo za vas.

S. M. iz S. Binkoštna številka izide v večjem obsegu in upamo, da ne bo nič manj zanimiva in pestra kakor je bila velikonočna — rajši se bolj. Hvala za pozdrave! Veseli nas, če vidimo »človeka«, ki nam je tako naklonjen in nam pomaga, da bi prišli do čim večjega kroga naročnikov.

Filatelist. Ne, prijatelj, vaš prispevek ne spada v »Zrelo«, če dobro pogledate, hote opaziti piko med 37. in 18. številko, 18. pomeni uro, ob kateri je poštni uradnik dne 3. IV. 1937 žigosal na vaš naslovljeno pismo. Kot filatelista bi prav za prav morali to vedeti — se vam ne zdi?

F. Z. v Ljubljani. Zdjaj je vse v redu. Veseli nas, da za nas agitirate, in se vam prav od srca zahvaljujemo za dobro voljo. Gotovo bo tudi kaj uspehov.

Krt. Eno stvar objavimo — druge ne. Mogoče vam bo spet sreča mila. Sporočite svoj naslov.

B. S. Gorenjsko. Čudno, da kupujete nemška jabolka, ko je vendar splošno znano, da Nemci naša jabolka kupujejo. Poskušajte se kaj napisati!

I. K. kritikant. Prav lepa hvala za poslano naročnik! Veseli nas, da imamo v vas dobrega in iskrenega prijatelja. Le tako dajte! Lado Euf. Nepodpisanih rokopisov sploh ne čitam. Zato je tudi vaš rokopis romal v kos. Tudi če prideš kam na obiske, se spodobi, da poveš svoje ime!

Radio Ljubljana od 22. — 28. aprila 1937

ČETRTEK, 22. APRILA

12.00: Plošče ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Plošče ■ 14.00: Vreme, borza ■ 18.00: Radijski orkester ■ 18.40: Slovensčina za Slovence ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura: Predavanje ministra za telesno vzgojo nar. (Beograd) ■ 19.50: Zabavni kotiček ■ 20.00: Plošče ■ 20.30: Orkestralna ura J. Vidošiča in R. Rajheniča (izvaja Radijski orkester) ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Narodne psmi s spremljevanjem harmonike in kitare ■ Konec ob 23. uri.

PETEK, 23. APRILA

11.00: Naša narečja v razlagi in živi besedi ■ 12.00: Iz naših logov in gajev (plošče) ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Radijski orkester ■ 14.00: Vreme, borza ■ 18.00: Vzhajalna in pralna sredstva (ing. M. Ahačič) ■ 18.20: Schumann: (klavir solo na ploščah) ■ 18.40: Francoščina (g. dr. S. Leben) ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Strossmayer in Starčević (dr. Ivan Nevestić) Beograd ■ 19.50: Zanimivosti ■ 20.00: Gregorčev pihalni kvintet ■ 20.45: Za oddih (plošče) ■ 21.00: Radijski orkester ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.30: Angleške plošče ■ Konec ob 23. uri.

SOBOTA, 24. APRILA

12.00: Plošče ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Plošče ■ 14.00: Vreme, borza ■ 18.00: Janežek v sodobni šoli (g. R. Bratko) ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Hrvatski glasbeni zavod v Zagrebu (A. Dobronić), Zagreb ■ 19.50: Pregled sporeda ■ 20.00: O zunanj

politiki (g. dr. A. Kuhar) ■ 20.30: Veselo jurjevanje ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Vsakemu nekaj (igra Radijski orkester) ■ Konec ob 23. uri.

NEDELJA, 25. APRILA

8.00: Vesel nedeljski pozdrav (plošče) ■ 8.30: Telovadba ■ 9.00: Čas, poročila, spored ■ 9.15: Prenos cerkvene glasbe iz trnovske cerkve ■ 9.45: Verski govor (p. dr. R. Tominec) ■ 10.00: Operni šramel ■ 11.00: Pisan drobž (plošče) ■ 11.30: Tetka Marička kramlja in prepeva ■ 12.00: Radijski orkester ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Iz Verdijevih oper (oddaja prekinjena od 14.—16. ure) ■ 16.00: Zavarovalstvo in svetovno gospodarstvo (g. I. Martelanc) ■ 16.20: Plošče ■ 17.00: Kmečki gospodarski pomenki in navadba tržnih cen ■ 17.30: Akademija slepih otrok ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Slov. ura: Luka Kramole: Podjuna in njena pesem (sodeluje zbor klasične gimn. v Ljubljani) ■ 20.30: Vesel večer: Sodelujejo: Kmečki-trio, Akademski pevski kvintet in Vesela deteljska ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Radijski orkester ■ Konec ob 23. uri.

PONEDELJEK, 26. APRILA

12.00: Valčki (plošče) ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Radijski orkester ■ 14.00: Vreme, borza ■ 18.00: Zdravniška ura (g. dr. Ivan Matko) ■ 18.20: Naše vojaške godbe igrajo (plošče) ■ 18.40: dr. Ivo Šorli — ob njegovi šestdesetnici (g. prof. Fr. Koblar) ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura: Kosmiški značaj našega pesništva (dr. Miloš Djurič) Beograd ■ 19.50: Zanimivosti ■ 20.00: Rezervirano za prenos ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Ura Parmovih skladb (Radijski orkester) ■ Konec ob 23. uri.

TOREK, 27. APRILA

11.00: Solška ura: O slovenski narodni pesmi (g. L. Kramole) ■ 12.00: Odmevi iz daljnih dežel (plošče) ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.15: Radijski orkester ■ 14.00: Vreme, borza ■ 18.00: Klavirski koncert štiroročno ■ 18.40: Z letalom čez naše kraje (g. V. Regally) ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: prof. Fran Novak in slovenska stenografija ■ 19.50: Zabavni zvočni tednik ■ 20.00: V. orgelska ura ■ 21.15: Male skladbe velikih skladateljev (Radijski orkester) ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Zvoki v oddih (Radijski orkester) ■ Konec ob 23. uri.

SREDA, 28. APRILA

12.00: Baletna glasba (plošče) ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Vse mogoče, kar kdo hoče (plošče po željah) ■ 14.00: Vreme, borza ■ 18.00: Mladinska ura: Spoznajmo glasbila: rog, trobenta (g. dr. A. Dolinar) ■ 18.30: Mladinska ura: Navodila za gatenje ptic (g. M. Zor) ■ 18.40: Nerazrušljivost zakona (g. dr. Odr Alojzij) ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Sah ■ 20.00: Ura lahke glasbe (igra del godbe »Sloga«) ■ 21.00: Plesna glasba na dveh klavirjih (plošče) ■ 21.15: Slovenski vokalni kvintet ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Za dobro voljo in kratek čas ■ Konec ob 23. uri.

„DURLIN“

lakom si vsakdo lahko sam prenovi svoje pohištvo, bicikelj itd. — Za kuhinjsko opremo Din 68, za dva bicikla Din 12. Dobite ga z navodilom vred le pri trdki

R. HAFNER, Ljubljana
Miklošičeva c. 36 ali Celovška c. 61
Telefon 35-65

Knjižna založba tiskarne Merkur d. d. v Ljubljani, Gregorčičeva ulica 23a

opozarja na naslednje knjige svoje založbe:

Dr. I. Matko — PERKUSIJA IN AVSKULTACIJA	120
Dr. Vidmar M. — MOJ POGLED NA SVET	100
Dr. Vidmar M. — OSLOVSKI MOST	100
Claude Anet — ARIJANA, roman, vezano	30
Conan Doyle — POZNA OSVETA, roman, vezano	24
Gabršček A. — GORIŠKI SLOVENC I. del	80
Kreft — V OKLOPNJAKU OKOLI SVETA, roman, vezano	24
Rehar R. — PESMI O KRALJEVICU MARKU, broširano	20
Rehar R. — POTOPOVANJE PO ZVEZDI VECERNICI, broš.	12
Spicar J. — MARTIN NAPIHEK, igra, broš.	10
Vachek E. — KRI NE KLICE PO MASCEVANJU, broš.	48
	54
Ivo Šorli — IZBRANI SPISI, obstoječi iz šestih knjig, broš.	230
	320
Mala knjižnica — Jurčič: SOSEDOV SIN — Dr. B. Škerlj: CLOVEK — Beecher-Stowe: KOČA STRICA TOMA — Goethe: EGMONT — Horatius Flaccus: PESMI — Storm: JEZDEC NA SERCU — Jan Neruda: MALOSTRANSKE POVESTI. Vsak zvezek stane broširan din 15,—, vezan 20,—	

Na vse gornje cene dovolimo onim naročnikom, ki se sklicujejo na naš oglas v »Družinskem tedniku«, 20odstotni popust.

Radio SPOMLAD!

12. 46380-04
29. 2961-44829
59. 5842-05
129. 74295-16
129. 2325-44793
129. 2305-04231
79. 5305-09
59. 2927-44884
89. 2967-44800
937-64842

MALI OGLASI

Male oglase socialnega značaja računamo po 25 par za besedo, trgovske in podobne pa po 50 par za besedo. Preklci in trgovsko-obrtniški oglasi, ki nimajo prodajnega značaja, stanejo po 1 Din za besedo. — Za vsak mali oglas je treba še posebej plačati davek v znesku 1'50 Din. Kdor želi odgovor, dostavo po pošti ali če ima oglas šifro, mora doplačati še 3 Din. — Mali oglasi se plačajo vedno vnaprej, in sicer po poštni nakaznici, po noštni položnici na ček, račun »Družinski tednik« uprava, Ljubljana 15.393, ali pa v znakah obenem z naročilom

Dopisovanje

Vsaka beseda 1 Din. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed JELA pomotoma oddal pod šifro »6. marec«.

»17. DECEMBER« prosim točen naslov na upravo, diskretno, nato sledi pismo!

NOVOSTI lepe vzorce za pumparice, športne obleke nudi ceneno Presker

Sv. Petra cesta števil. 14

POZOR GOSPODINJE!

Najceneje ste postreženi s **KURIVOM** pri trdki

RUDOLF VELEPIČ

trgovina s kurivom **LJUBLJANA VII.** Sv. Jerneja cesta 25

TELEFON 2708

Prvi poskus stalni odjem!

DEKLE STARA 31 LET z 17.000 Din gotovine in čiste preteklosti želi poročiti obrtnika ali gospoda v stalni službi. Ponudbe pod: »Dobra gospodinja«.

MIRA pismo oddal

GOSPODICA 24 let stara, krasna brinetka iz okraja Celje, s potrebno opremo in doto Din 100.000 se želi omožiti. Informacije daje po nakazilu Din 10,— v poštnih znakih »Jugotoka«, Zagreb, Ilca 31.

GOSPODICA 28 let stara, krasna crnka iz okraja Brežice, s posestvom vrednim Din 300.000 se želi omožiti. Informacije daje po nakazilu Din 10,— v poštnih znakih »Jugotoka«, Zagreb, Ilca 31.

KMEČKO DEKLE iz okraja Brežice, 25 let stara, dote v gotovini Din 200.000 se želi omožiti. Informacije daje po nakazilu Din 10,— v poštnih znakih »Jugotoka«, Zagreb, Ilca 31.

TRGOVEC 35 let lastnik prometne trgovine v lastni hiši vredni Din 500.000— se želi oženiti. Informacije daje po nakazilu Din 10,— v poštnih znakih »Jugotoka«, Zagreb, Ilca 31.

AMERIKANEC 40 let, z imetkom od Din 1.500.000 oženil bi Slovenko, katera bi takoj odpotovala v Ameriko. Informacije daje po nakazilu Din 10,— v poštnih znakih »Jugotoka«, Zagreb, Ilca 31.

DRŽAVNI URADNIK 32 let, mesečni dohodek Din 2.500,— Mariborčan, kateri ima tudi gotovino, želi oženiti se. Informacije daje po nakazilu Din 10,— v poštnih znakih »Jugotoka«, Zagreb, Ilca 31.

ŽENITE SE SREČNO in bogato samo potem našega zavoda, kateri ima največje izbiro iz cele države raznih ženidbenih kandidatkinj z doto do Din 2.000.000, ter raznih hišnih posestnikov, veleposestnikov, advokatov, profesorjev, inženjerjev, ekonomov, kmečkih fantov, železničarjev, žandarjev, stražarjev in vseh vrst uradnikov, kateri se želijo takoj oženiti. Informacije dajemo po nakazilu Din 10,— v poštnih znakih »Jugotoka«, Zagreb, Ilca 31.

HALO DEKLETA! Spomladni dnevi so lepi in nedelje prijazne nadeše za izlete. Gospod, mlad, zdrav in značen išče resnega znanja z gospodično za skupne sprejeme itd. V postev pridejo dekleta s čisto preteklostjo. Ponudbe pošlji na upravo »Družinskega tednika« pod šifro: »Kolesarica«.

RESNEGA ZNANJA z neoporečno gospodično, rojeno med 25. novembrom in 20. decembrom, želi boljši železničar. Dopise upravi pod »Intelligentna«.

JOLETTNI OBRATNIK na deželi, mirne narave, a sigurno eksistenco želi tem potom znanja s pridnim in postojnim dekletem, najraje z deželo, ter z nekaj gotovine za ustvaritev skupnega skromnega doma. Prednost imajo šivilje. Ponudbe s sliko na upravo »Družinskega tednika« pod šifro: »Obrt ima zlata tla«.

Stanovanje

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

MALO HISICO eno-družinsko (kuhinja, soba in kabinet) z vrtom in neposredni bližini Ljubljane vzyame v najem mlad zakonski par brez otrok. Ponudbe prosim na upravo »Družinskega tednika« pod šifro »Mirna stranka«.

Prodaj

70— DINARJEV NA DAN lahko vsak zasluži s prodajanjem novih predmetov, ki so vsakemu potrebni. Pošljite znakto za odgovor. J. Batič, Ljubljana I.

ZASTONJ knjižica zdravilnih rastlin! Zdravilno čaje pravilno izbrati in pripraviti je najvažnejše, pa bodi vedno pomagali. Priložite 2 znakmi po 1'50 za stroške. Milana Vrabčič, Ptuj 33.

KNJIŽNA ŽALOZBA

izda v svojem letošnjem programu 1937/38 šest obširnih del v prevodih naših najboljših prevajalcev: Otona Župančiča, Vladimira Levstika in drugih, izbranih iz svetovne literature, trajne umetniške vrednosti.

Vsaka knjiga v lepi opremi bo obsegala 300—400 in tudi več strani. Plačljivo v dvanajstih mesečnih obrokih, v polusini vezane knjige din 33,— mesečno, v celo platno vezane knjige din 25,— mesečno.

Vsak naročnik, ki se naroči na naš letošnji program, dobi kot nagrado še eno v celo platno vezano knjižico, izdano pri naši založbi izven rednih programov. Več v prospektu.

Zahtevajte prospekt — katerega Vam pošljemo brezplačno!

ZALOZBA HRAM, LJUBLJANA, FLORIJSKA ULICA 14